

# CVETJE

z verlov

sv.

Franciška

Časopis

za

naše verno ljudstvo

zlasti za ude

III. reda sv. Franciška.

S privoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti  
izdaja

franciškanska provincija sv. Križa.

XXXVII. tečaj.



5.-6. zvezek.

V Ljubljani, 1920.

Ant. Slatnarjeva tiskarna v Kamniku.

Izhaja za nedoločen čas vsaki drugi mesec. Naročnina znaša za četrto  
leta 3 K, za pol leta 6 K, za celo 12 K.

Naslov za naročila: »Cvetje«, franciškanski samostan v Ljubljani.

Poštšina plačana po pavšalu.

|                                                 | Stran |                                         | Stran |
|-------------------------------------------------|-------|-----------------------------------------|-------|
| Redovni duh . . . . .                           | 97    | Kažipot k popolnosti . . . . .          | 120   |
| Otroci sv. Frančiška svoji zaščitnici . . . . . | 101   | Sestanek voditeljev tretjega reda ma-   |       |
| »Ljubite se mej seboj!« . . . . .               | 101   | riborskega okrožja v Mariboru . . . . . | 122   |
| Pogoj in blagoslov skupnega živ-                |       | Dopisi: Novice iz sv. Dežele . . . . .  | 124   |
| ljenja . . . . .                                | 104   | Marijina mašna zveza . . . . .          | 126   |
| Poduk za novince . . . . .                      | 105   | Razgled po serafinskem svetu . . . . .  | 127   |
| Bistvo in namen tretjega reda sv. Fran-         |       | Priporočilo v molitev . . . . .         | 128   |
| čiška . . . . .                                 | 116   | Zahvala za vslišano molitev . . . . .   | 128   |

**Naročnikom na znanje.** Prihodnji zvezek bomo izdali do praznika sv. Cirila in Metoda, če ne pride kaj nepričakovanega.

**POZOR!** Papež Pij X., goreč tretjerednik, pišejo tretjerednikom: »Spise, ki vero branijo, naj ne le prebirajo, **temuč tudi skrbje, da se mej ljudi spravijo in razširijo**«. (Pismo z dne 8. sept. 1912.). Ali skrbite, da se Cvetje mej ljudi spravlja in širi? Cvetje mora imeti vsak tretjerednik.

## Darovi.

**Za Cvetje:\*)** Zbirka iz Braslovč 33 K. Od Sv. Bolfenka v Slov. goricah 25 K. Kapelanija v Kamici pri Mariboru 24 K. Erznar Jera 5 K. Plankl Marija 2 K. Cizej Josipina 10 K.

**Za frančiškanske misijone:** Tretjeredniki v Cerkljah na Gorenjskem 200 K. Z Viča 416 K. Iz Osilnice 119 K 20 v. Iz Nove Štife 289 K 80 v. in 39 K 20 v. Iz Novega mesta 1256 in 623 K. Iz Nazareta v petih pošiljativah 1709 K. Iz Komende 70 K. Sè Sel 60 K. Iz Blagovice 32 K. G. žup. Jamnik 20 K. P. Bernard izročil dar N. 32 K. Fr. zakristan v Lj. 50 K. G. svetnik M. Saje 20 K. Nagode Marija 50 K. N. iz S. J. p. T. 200 K. M. M. iz Lj. 100 K. N. po g. svetniku S. Z. 50 K. N. pri vratarju v Lj. 11 lir. — V Mariboru so nabrali: Družovec Jožef 30 K. Filipaj Veronika 40 K. Zavernik Alojzija 40 K. Stranjšak Frančiška 142 K 60 v. Preč. g. Jernej Podpečan, župnik, Tinje 40 K. Šuc Franc 50 K. Kovač Terezija 20 K. Voršič Marija 10 K. Kališnik Ana 10 K. Kališnik Marija 10 K. Roškar Marija 10 K. Aleksič Marija 10 K. Kirhof Marija 40 K. Dva neimenovana 16 K. Zupan Marija 4 K. Nerat Ema 10 K.

**Za odkup kitajskih dečkov in deklic:** V Ljubljani: Turk Antonija (Anton) 30 K. Prstnik M. (Peter) 50 K. L. M. (Janez Krizostom) 100 K. N. (Andrej Korzin) 20 K. I. M. (Frančišek in Marija) 100 K. Pograjc M. (Marija) 25 K. N. (Jožef in Jožefa) 100 K. Mahkota M. (Frančišek) 50 K. G. kanonik Kolavčič J. (Janez evang. Ludovik, Marija) 50 K. Primožič Marija (Anton) 30 K. S. C. (Marija) 50 K. — Iz Dobropolj: N. (Frančišek in Lucija) 60 K. — Iz Nazareta: N. iz rečiške župnije (Alojzij in Janez) 120 K. — Iz Prekmurja: Kovač Matjaž (Frančišek in Barbara) 50 K.

**Za najpotrebnejše misijone:** Župni urad Cerklje na Gorenjskem 50 K.

**Za misijone v Sv. Deželi:** Župni urad Cerklje 143 K. M. Bobnar 2-10 K.

**Za armado sv. Križa:** Marija Hostnik iz Ljubljane 3 K. Katarina Močnik iz Ljubljane 2 K 70 v. (obe sta poslali v Kamnik). Preč. g. Fr. Dolinar 4 K (poslano v Kamnik). Neim. v Kamniku 100 K, neim. v Kamniku 5 K, M. A. 10 K, I. H. 10 K, M. Bobnar 2-20 K. Žibert Frančiška 10 K. Centrih Frančiška 5 K.

\*) V 2. zv. so bili darovi iz Maribora namenjeni za fr. misj. družbo tiskani pri darovih za Cv. Pomota v tiskarni! Darovi so bili oddani v prave roke.

## Redovni duh.



nan je pregovor: „Obleka napravi človeka“. Ta sodba je popolnoma vmerjena po duhu sveta, ki gleda le na zunanost in sodi človeka le na videz. Pri presojanju redovne osebe pa zahteva svet, še bolj pa Bog, ne le zunanje, redovniške obleke, ampak veliko bolj notranjega duha. Zato pravi sv. Bonaventura: „Obleka ne napravi redovnika“. Isto je izrazil Zveličar z besedami: „Duh je, ki oživlja, meso nič ne pomaga.“ (Jan, 6. 64.) Za redovno osebo je redovni duh tista oživljajoča sila, ki jo dela za to, kar je in mora biti.

V pravnem smislu se zahteva za redovno osebo: novicijata, redovne obljube, življenje v redu potrjenem od sv. cerkve. V smislu duhovnega življenja se pa zahteva tudi natančno izpolnjevanje vodila in obljub, ali z drugimi besedami: pravi redovnik mora imeti pravega redovnega duha.

Sv. apostel Pavel je o svojih rojakih rekel: „Niso vsi Izraelci, ki so Izraelovega rodu“. Mi govorimo večkrat o kristijanih: „Veliko je kristijanov, ki niso kristijani“. Sledeč tej misli, moramo tudi reči: „So redovniki, ki niso prave redovne osebe“. — Kaj jim manjka? Izraelci niso bili pravi Izraelci, ker niso imeli duha postave, mnogim kristijanom manjka duha Kristusovega, zato niso pravi kristijani. O redovnih osebah pa piše neki pobožni pisatelj: „Kaj manjka velikemu številu redovnih oseb, da bi bili pravi redovniki? Duha redovnega stanu!“ Tega jim manjka, ker si ga niso nikedar prilastili z vajo in zatajevanjem, ali pa, ker so ga izgubili, ko so ga že imeli in ga niso dalje gojili.

Nevarnost zgubiti redovnega duha je tem večja, kolikor bolj se mora pečati s svetom in svetnimi opravili. Zato je imel prav oni, ki je rekel: „Kolikorkrat sem šel mej svet, vselej sem se slabši povrnil“.

Kaj pa je redovni duh? Učeniki duhovnega življenja odgovarjajo: Redovnega duha ima tisti redovnik, ki svoj stan odkritosrčno spoštuje ter se stanovitno in resno trudi vodilo in redovne zapovedi do pičice natančno izpolnjevati in doseči popolnost v mejah svojega reda. Redovnik, ki ima pravega redovnega duha, prizna, da je zanj popolnost volja božja in ima

redovno popolnost za cilj vseh svojih namenov, vsakega nagnenja in slehrnega dela. Sv. oče Frančišek je tega duha lepo izrazil: „Moj Bog in moje vse“! Zato pa pravi staro redovno pravilo: „Zares redovnik je tisti, ki zares pravi: Moj Bog in vse“. — Za popolnost si prizadevati, popolnost imeti za nalogo svojega življenja, to se pravi imeti redovnega duha.

Duh je znotraj, pa se razodeva na zunaj. Tudi pri redovni osebi se duh, ki vlada v duši, kaže na zunaj v govorjenju, v obnašanju, v delih. Že svetni ljudje opazijo na redovni osebi, kakšnega duha je in jo po tem tudi ali spoštujejo, ali pomilujejo in obsojajo.

Sv. cerkev obrača silno skrb na to, da bi vzgojila v vseh redovnih osebah pravega duha. Zato zahteva novicijat za vsaki red, tudi za tretjerednike živeče mej svetom. V tem letu poskušnje zahteva, da postavijo temelj redovnega duha, katerega morajo v poznejših letih dalje vzgajati in izpopolnjevati z molitvijo, premišljevanjem, izpraševanjem vesti, z vsakoletnimi duhovnimi vajami in drugimi pomočki, ki imajo za glavni namen oživljati in prenavljati, ali vtrjevati redovnega duha.

Ker bi bili brez vestnega in natančnega izpolnjevanja postav svojega reda le navidezno in samo po imenu redovne osebe, ne pa po duhu in v resnici, zato je dolžnost vsake redovne osebe, mej katere šteje sv. cerkev tudi tretjerednike, da izvršuje vse redovne dolžnosti, da spoštuje in ljubi svoj red, da rada in dostojno, sè svetim spoštovanjem o njem govori, da ga širi in priporoča po svojih močeh in v njem tako živi, da mu je v veselje in čast.

Tretjeredniki! Lepo preživite leto poskušnje. Od začetka in prvega leta tretjerednega življenja je silno veliko odvisno. Če v tem času ne dobite tretjerednega duha, ga bote pozneje težko kedaj pridobili. Zato naj poduka novincev nihče ne zanemarja, ne voditelj ne novinci. Starejši tretjeredniki pa prenavljajte, poživljajte, gojite in utrjujte redovnega duha z duhovnimi vajami, pri mesečnih shodih, pri večernem izpraševanju vesti, z vednim premagovanjem svojega slabega nagnenja, jeze, samoljubja, mržnje, nepotrebnega govorjenja, mlačnosti itd. V zatajevanju bote spoznali in okusili, da je Gospod prav imel, ko je rekel: „Moj jarem je sladak in moje breme je lahko“.

Pravi redovni duh daje onim, ki ga imajo, veliko koristi. Redovni duh podeljuje veselje in ljubezen do redovnega stanu. Ta prihaja iz spoštovanja, ki ga ima redovna oseba do svojega reda. Ljubezen pa ne pozna počitka, neprestano dela in se daruje. Neka tretjerednica, ki je že umrla, je bila več let vsaki dan zjutraj ob štirih že pred cerkvijo. Ko je cerkvenik vrata odprl, je šla notri, opravila je svojo jutranjo molitev in sv. križev pot, ob polu petih je bila pri sv. maši, po kateri je pristopala slehrni dan k sv. obhajilu, ostala je še pri dveh sv. mašah, potem je šla domov uredit vse potrebno, na to je šla na svoje delo v tobačno tovarno. Tako je ravnala dolgo vrsto let in je bila pri tem vedno prijazna, postrežljiva, ponižna, vesela. — Gotovo jo je tako ravnanje stalo mnogo truda in premagovanja. Toda ljubezen vse premaga. Če je govorila o tretjem redu, se je o njem izrazila vedno z največjim spoštovanjem in vse tretjeredne dolžnosti je zelo vestno izvrševala. Kako je to zmogla? Redovni duh, duh tretjega reda ji je pomagal.

Redovni duh vodi redovno osebo do najvišje popolnosti. Popolna je tista, ki vse posamezne redovne dolžnosti popolno izvršuje. Kedor le eno, četudi le malo dolžnost zanemarja, ta še ni popoln. Redovni duh, ki mu napolnuje serce, ga sili, da je zvest in vesten v vsem in tako doseže popolnost.

Redovna oseba, ki jo napolnuje duh njenega reda, živi vedno v božji pričujočnosti in dela in govori in misli vse zato in tako, da Bogu dopade. To daje našim delom pravo vrednost, jih napravi za sluzljiva in Bogu dopadljiva. V tem obstoji prava svetost.

Redovni duh daje redovni osebi mir srca in resnično zadovoljnost. Mir in zadovoljnost prihajata iz čiste vesti in iz notranjega prepričanja, da si storil svojo dolžnost in s tem izpolnil božjo voljo.

Še bolj pa spoznamo dobrote redovnega duha, če pogledamo žalostne posledice za redovno osebo, za red in skupščino, v kateri manjka redovnega duha.

Tretjerednik brez redovnega duha nima prave ljubezni do Boga in do bližnjega. Poln samoljubja presoja le druge, najraje predstojnike in zares pobožne sobrate in sestre, pazder v očesu drugih hitro opazi, za bruno v svojem se ne zmeni. Duhovne vaje zanemarja, redovne molitve slabo opravlja, mesečne shode zanemarja, sv. zakramente prejema brez resne priprave in dolžne zahvale, zatajevanje mu je zoprno in odveč, v obleki si mnogo preveč dovoli, molitev pred jedjo in po jedi zanikrno opravlja, večerno izpraševanje vesti opušča, v miloščini je zelo varčen, bolnih tretjerednikov noče obiskati, k pogrebom umrlih ne hodi, pokorščine in spoštovanja do vodila, do predstojnika in spoštovanja do drugih ne pozna. — Redu in skupščini je v breme, sobratom v pohujšanje, drugim ljudem v spotiko, samemu sebi pa v nemir in nezadovoljnost. Nered raste v tisti meri, v kateri pojema redovni duh. Nazadnje vgasne strah božji, gine nežnost vesti in skupščina propada in pade. Drevo ni bilo vredno, da bi jemalo prostor na zemlji, zato je je Gospod prekel.

Zato pazite pred vsem voditelji in predstojniki, da bote vcepili pravega redovnega duha novincem takoj v letu poskušnje, pri drugih in pri sebi ga pa skrbno gojite z natančnostjo in vestnostjo v izpolnjevanju vseh redovnih zapovedi. Popustljivost škoduje, nemarnost odžene redovnega duha.

Redovni duh se kaj lahko izgubi, ker ima mnogo nasprotnikov, ki mu strežejo po življenju. Umorijo ga: prostovoljna raztresenost v pobožnih vajah, opuščanje duhovnega branja in poslušanja božje besede, oziroma premišljevanja, branje slabih, posvetnih knjig, protikatoliških in ne odločno katoliških časopisov, mlačnost, zanemarjanje izpraševanja vesti, malomarnost v izpolnjevanju redovnega vodila in zapovedi. Vse te posamezne napake zrahljajo polagoma najtrdniša redovna načela; kedar pa ta pešajo, se spreminja tudi mišljenje, tako da redovna oseba o svojem redu ne misli več tako, ne govori več tako, kakor v začetku in v času, ko je še imela redovnega duha. Svojega reda in stanu več odkritosrčno ne ljubi; to je znamenje, da nima več pravega redovnega duha. Ko je redovnik spal v svojem duhovnem živ-

ljenju, je prišel v noči dušne zaspanosti sovražni človek in je vsejal ljuljko mej pšenico.

Komu naj taka redovna oseba še dopade? Bogu ni všeč, ker ne živi po njegovi volji, redovnim osebam ne, ker jim dela sramoto in nečast, dobrim svetnim osebam tudi ne, ker jim je v pohujšanje, slabim še manj, ker še za dobre redovnike ne marajo, slabi so jim pa naravnost v spotiko. V nekem ženskem samostanu v Ajslebnu (Eisleben) je napisana ostra obsodba redovne osebe brez redovnega duha. V našem jeziku se glasi približno tako: „Nuna v neredu, general na begu, kmet brez pridelka niso vredni rabljeve vrvi“.

Teh besed nisem napisal tu iz namena, da bi se kedo jezil, ali jih družim očital, ampak zato, da jih vsakedo na se obrne, posebej tisti, ki so izgubili redovnega duha, in imajo voljo popboljšati se.

Ali je mogoče zgubljenega redovnega duha nazaj dobiti? Da! Mogoče je, če le hočete. Zakaj nobena redovna oseba ni redovnega duha tako izgubila, da ga ne bi prav nič več imela. Treba ji je torej samo izpolniti, kar manjka. Če se morejo spreobrniti k veliki svetosti največji grešniki in grešnice (sv. Avguštin, sv. Marjeta Kortonska), zakaj se ne bi mogel z božjo pomočjo z nova vspeti na višino pravega redovnega duha tudi ti? Pomočke moraš rabiti in na božjo milost zaupati.

Pomočki za tretjerednike so: Poprimi se zopet redovnega vodila in izpolnuj vestno njegove zapovedi: nosi vedno na sebi redovno obleko, hodi redno na mesečne shode in prejemaj vredno sv. zakramente, opravljaj pobožno, če le mogoče, že zjutraj redovno molitev, izprašuj vsaki večer svojo vest, brzdaj svoj jezik in jezo, če le moreš, hodi vsaki dan k sv. maši, beri kako dobro knjigo vsaki dan nekoliko, naroči in prebiraj tretjeredno glasilo Cvetje.\*)

Poleg tega se spomni na dan sprejema v tretji red in na dan redovnih obljub. Ali ni bilo takrat tvoje srce goreče? Ali nisi napravil več lepih sklepov? Ponovi jih in jih zopet začni izpolnjevati.

Sv. oče Frančišek opominja vse svoje duhovne otroke z besedami: „O preljubljeni bratje in na veke blagoslovljeni sinovi! Poslušajte me, poslušajte glas svojega očeta. Velike reči smo obljubili, še večje so nam obljubljene. Izpolnujmo one, zdihujmo po teh. Kratko je veselje, kazen pa večna, majhino je trpljenje, slava neskončna. Mnogo je poklicanih, malo izvoljenih. Vsem bo povrnjeno. Amen“.

\* Ker te vrste mnogim tistih, ki so jih najbolj potrebni, ne bodo v roke prišle, zato jim ponudite Vi ta zvezek Cvetja, naj ga prebero in potem vrnejo. Če pa Vam to ni mogoče storiti, sporočite nam, da jim postrežemo mi. (Ured.)



## Otroci sv. Frančiška svoji zaščitnici.

Tebe pozdravljamo, lilij Kraljica,  
sveti očak nam pokazal je pot,  
naša zavetnica, Mati-Devica,  
kliče duhovni Frančiškov te rod!

Tvoja lepota, o roža Marija,  
naj se odkriva rodovom zemljé,  
trese pred tábo peklenska se zmija,  
varstvo mogočno je tvoje ime.

Všech ti je prošnja očeta Frančiška,  
tebe, Marija, je ljubil zvesto —  
sprejmi za svoje nas, Mati deviška,  
priti pomagaj nam v jasno nebo!

*P. Evstahij.*

P. VINCENCIJ KUNSTELJ:

## „Ljubite se mej seboj!“



Vsem sije to majsko solnce, čmrlju in mravljincu, senicam in ščinkovcem, praproti in šmarnicam, hrastom, smrekam in borovcem, vsem božjim stvarjem, le človeku ne, človeku, ki ima dušo, razum in voljo, le srca ne. —“

Tako piše čislan slovenski pisavec v črtici, ki ima naslov: „Maj“.\*)

Ali ni tu pokojni nadarjeni mož v zmoti? Saj vender sije solnce tudi človeku in ne le drugim stvarjem, da, tudi človeku brez srca! Gotovo, to se ne da tajiti! Saj priča večna Resnica o nebeškem Očetu, „ki daje svojemu soncu vzhajati nad dobrimi in hudobnimi.“ (Mat. 5, 45.) In vender ima naš pisavec popolnoma prav, le da treba njegovim besedam dati pravi pomen, ki je nekako takle: kakor sije zemeljsko sonce vsem stvarjem, tako sije človeku višje, nadnaravno, notranje sonce, ako ima ne le dušo, razum in voljo, temuč tudi srce, to je ljubezen. Človek brez srca, brez ljubezni ni deležen božjega sonca, sonca, ki razsvetljuje notranji svet, svet našega srca.

In prav ta svet, svet našega srca, je v dolgi, še ne dobro prestani vojski dobil težke poškodbe in hude, prehude rane. Niso bila vničena in pohojena in pomandrana samo polja in razdejane hiše in pomorjeni mnogi, ki so bili najboljši mej nami, ne samo to! Tudi mej živimi vidim smrt, živi hodijo okoli z mrtvimi srci, to se pravi: premnogi žive brez ljubezni.

Dan na dan smo gledali mesarsko klanje in nismo obrnili svojih oči proč. Dan na dan smo v časniških poročilih šтели mrtve in ranjene in ni nas bilo groza. Dan na dan je bilo število grozot večje in obilniše, naše sočutje pa v istem razmerju vedno in vedno manjše, dokler je kraljestvo srca, kraljestvo ljubezni razpadlo v nič. In to je najhujše gorje, spočeto in rojeno v vojski. Ko bi bilo vse drugo razpadlo, pa bi bila ostala vsaj ljubezen, tedaj bi se kmalu zacelile vse rane po skupnem, mejsebojnem delovanju; ali padlo

\*) Ivan Cankar: »Podobe iz sanj«, str. 39.

je kraljestvo ljubezni, zašlo je sonce, izginila je ljubezen, zato hiramo in umiramo in padamo, če tudi ni več krute, neusmiljene vojske. Spolnjuje se trda, nekje zapisana beseda: „Človek je hodil tod; njegov spomin je smrt.“\*

Umetnik je naslikal podobo: ob vznožju leže vse križem mrtvi, nad njimi pa se vzdiguje veličanstvena postava Kristusova. Božji Odrešenik stoji sè sklonjeno glavo in pretaka britke solze, ko vidi kako je človeški rod zavrgel ljubezen, ki jo je On na svet prinesel.

Ali ni ta podoba živa resnica, ki se prav zdaj nad nami spolnjuje, zdaj ko leži kraljestvo ljubezni strto na tleh?

Zgodovina vseh stoletji nam priča, da je delo človeških rok minljivo: danes je, jutri ga ni več. Kako mogočne stavbe so strmele proti nebu, danes leže v prahu! Eden sezida, deset, sto jih pride, da podirajo. Deset, sto, tisoč jih je zidalo, en sam je prišel in vse podrl. Ali ni pri duhovnih poslopih ravno tako? Ali ni že večkrat podrl en sam učenjak, kar so mnogi in mnogi stoletja in stoletja zidali? In zdaj so celo prišli in vsi sè skupnimi močmi podrli in uničili v nas kraljestvo božje, kraljestvo ljubezni, ki ni človeško delo. Razdrli so lahko, popraviti ne morejo.

Kedo bo prišel in zopet dvignil kvišku v nas kraljestvo ljubezni? Sami gotovo ne! Kedor leži strt na tleh, ta ne more zidati. Pomoč imamo pričakovati od zgoraj: „Ako Gospod ne zida hiše, se zastonj trudijo, ki jo zidajo.“ (Ps. 126, 1.)

Kristus je ustanovil kraljestvo ljubezni na zemlji; On je učil: „Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.“ (Mat. 22, 39.) — „Novo zapoved vam dam: da se ljubite mej seboj.“ (Jan. 13, 34.) — „V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako bote imeli ljubezen mej seboj.“ (Jan. 13. 15.)

Ta, ki je tako govoril, ni obmolknil; še vedno govori, in resnično je njegovo pričevanje: „Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle.“ (Mat. 24, 35.) Kar je torej veljalo pred tisoč in več leti, to velja tudi danes: „Novo zapoved vam dam: da se ljubite mej seboj!“

Ali bo človeštvo slišalo ta klic in se dvignilo k novemu življenju, k ljubezni, brez katere ni življenja. „Kedor ne ljubi, ostane v smrti.“ (I. Jan. 3, 14.) Možnost življenja še imamo, ker nam je vsem odprta pot v ljubezni svetišče. Sin božji je na široko odprl vrata v to svetišče in stoji ob njih ter kliče in vabi nas vse: „Pridite k meni vsi: (Mat. 11, 28.) Ali se bomo vzdignili in šli pit iz studenca ljubezni? Pojdemo! Nespametni smo, ko zdihujemo po miru, ki nam ne bo prav nič koristil, ako ne bo izviral iz ljubezni. Ljubezen je podlaga in vir pravemu, trdnemu, stanovitnemu miru. Kjer ni ljubezni, tam je mir laž. „Pravijo: mir, mir: ko ni miru.“ (Jer. 8, 11.) „Pričakovali smo miru, in ni nič prida: časa ozdravljenja, in glej zmešnjava.“ (Jer. 14, 19.)

Ko bo zavladala ljubezen, ko se bomo sè strahom otesli umazanih sledov prelite krvi, ko bomo drug drugemu odkritosrčno podali roko v spravo, tedaj bo prišel mir in se bo vtrdil mej nami sam od sebe. To bo pravi mir, sezidan in postavljen na trdno podlago mejsebojne ljubezni, na trdno podlago Kristusovih besed: „Novo zapoved vam dam: da se ljubite mej seboj!“

\* Ivan Cankar, *ravnотam* str. 37.

Zato pa, ubogo človeštvo, povzdigni zaupno svoj pogled navzgor in začni zopet moliti! Na perutih prošenj se dvigni k svojemu Bogu, da se pri Njem navzameš ljubezni ter se vtrdiš v novi zapovedi. Kar je za nami grenkega in slabega in umazanega, to bodi pozabljeno in očiščeno v solzah britkega kesanja, in naš spomin ne bo več smrt, temuč življenje, življenje življenja, vredno sonca božjega!

Majsko, ali recimo majniško sonce! Kje je bomo našli? Poslušajmo našega pesnika, ki veselim veselo oznanja:

V svetlobi jasni,  
nebeško krasni  
prihaja majniška Gospa — — —  
V veselju srca vstrepetajo,  
solze v očeh zalesketajo,  
molitev vročo usta šepetajo:  
»Tolažbo rajsko v dušo nam naseli,  
ljubezen nam in mir podeli!«  
Doni plamtečih src odmev:  
»Kraljica maja zdrava!« *(Fr. Krizostom.)*

Sonce je ljubezen — majniško sonce je Mati ljubezni, kakor se po vsi pravici imenuje Marija. Iz ljubezni do človeškega rodu jo je Vsemogočni vstvaril in izvolil za mater svojega Sinu in Odrešenika našega. Odrešenik sam jo je, viseč na križu, iz ljubezni dal in določil nam za mater. Ljubezen je sama pokazala, ko je pri ženitnini v Kani sprosila od svojega Sina čudež, da niso gostje ostali brez vina. Iz ljubezni do nas in do Sina je šla za trpečim Odrešenikom in ga spremljala na njegovem križevem potu ter stala pod križem njegove smrti in ga mrtvega držala v svojem naročju. Ljubezen, njeno do nas in našo do nje, nam oznanujejo njeni prazniki od brezmadežnega Spočetja pa do veselega Vnebovzetja, njena božja pota in cerkve njene in njeni altarji, kamer vrô truma za trumo pobožni častivci Marijini. V ljubezni koreninijo Marijine družbe, ljubezen poje Kraljici nebes in zemlje prekrasne pesmi, ljubezen vodi pero, ki piše o Mariji, vodi čopič, ki jo slika, vodi jezik, ki govori ali bere o Mariji. Zares: Mati lepe ljubezni, Mati ljubeča in ljubljena! Zares: majniško sonce, ki sije vsem dobrim, vsem, ki imajo ne le dušo, ne le razum in voljo, temuč tudi srce!

O Mati ljubezni, odženi od nas vso temo in ogrej nas, ogrej ves svet sè svojim zlatim soncem! Tema je greh, je sebičnost, je sovraštvo; sonce je čednost, je ljubezen, zlata ljubezen. Ko iščemo sami sebe, ko se veselimo, ako se naš bližnji spotakne, ko pasemo sovražne misli v svojem srcu, tedaj tavamo v temi in smo daleč od luči in sončne svitlobe in proč od življenja. »Kedor ne ljubi, ostane v smrti.«

Le ljubezni treba in zaceljene bodo vse rane, ki nam jih je zadala vojska... Glejte lakoto, glad! Kako nam zija nasproti v svoji suhoti in koščenosti, da nas je groza in strah. Bolezen tiči za vsakim voglom in njej ob strani neizogibna smrt. Ali kaj? Ko jokajo lačni otroci, pristopi krščanska ljubezen in jim poda kruha ter usmiljeno obriše solze. Ko zdihujejo v hudih bolečinah tisoči in tisoči, kedo hodi tiho kakor po prstih mej njimi? Krščanska ljubezen, ki izmiva in zdravi skeleče rane, ki zatisne umrlemu trudno

oko in sè svojo ljubečo roko odvzame celo smrti njeno ostro ost. Kedo stoji pred kuvičnim sebičnejšem, ki izsesava ubogim žrtvam njih srčno kri, kedo stoji pred njim s povzdignjeno roko in očitajočo besedo: „Kaj si storil? Glas krvi tvojih in mojih bratov vpije do nebes.“ Kedo je to? Kedo brani zapuščene in zavržene? Krščanska usmiljenost! Usmiljena ljubezen! Sonce majniške Kraljice! Sonce, ki sije od jutra do večera, od večera do jutra in ne pozna noči. Sonce, ki sega od vzhoda do zahoda in od severa do juga ter napolnjuje vso zemljo.

Sijaj, sijaj, zlato sonce, sonce majniško in razlivaj svoje žarke nad mojo domovino, skušano in teptano in oskrunjeno, prodri v nje srce in utrdi jo v ljubezni do vseh bratov, do vseh sester!

„Novo zapoved vam dam: da se ljubite mej seboj!“



P. MARIJAN ŠIRCA:

## Pogoji in blagoslov skupnega življenja.

(Dalje.)

### 2. Duh molitve in skupnih pobožnosti.



oli in delaj“, to mora biti pravilo posameznega človeka in vseh krščanskih družin, ako želijo blagoslova božjega. Poleg vzajemnega skupnega dela naj vlada pri vseh tudi duh molitve, zlasti skupne molitve in skupnih pobožnosti.

Duh molitve ne pomeni samo molitve, ki jo opravljamo sami ali skupno z družimi, ampak znači tudi veselje in ljubezen do molitve in pripravljenost obračati misli sè zdihljeji ali zdihljajočimi molitvicami — če tudi samo v srcu — vedno na Boga, tako da prepleta molitev vsa dnevna opravila.

Da se je nahajal tak duh v nazaretski hišici, to nam pravi že naše srce. Kako si moremo misliti sv. Jožefa drugače, kakor moža molitve, ki je imel roke pri delu, srce pri Bogu; in preblazeno devico Marijo kot hčerko molitve, ki je neprestano občevala z Bogom? Jezus je pa sam povdarjal, da mora biti v tem, kar je njegovega Očeta.“ (Luk. 2, 49.)

Duh molitve je neobhodno potreben vsem, ki hočejo bogoljubno živeti. Duh molitve daje našim opraviлом višjo vrednost, nam pa deli ono večjo vnetost za Boga, in nam vtisne neko nadnaravno moč za vse dobro. Z ljubeznijo do molitve postanejo družinske osebe res sveta družina, kjer nevidno angeli prebivajo in Sv. Duh svoje milosti deli.

Duh molitve, ki ga je sveta Družina v Nazaretu najpopolnše gojila, vključuje tudi kot bistveni del posebno ljubezen do skupnih molitev in po-

božnosti. Ne gre dvojiti, da so Jezus, Marija in Jožef v vsakidanjem življenju tudi skupno molili, ker je taka molitev bolj popolna, kot molitev posameznih. Sv. pismo omenja posebej, da so šli vsi trije v Jeruzalem, kjer so se ob gotovih priložnostih zbirale velike množice k skupnim daritvam in molitvam.

Skupne molitve in pobožnosti so javno poveličevanje Boga in očitno izraženo spoštovanje do Boga. Sè skupno molitvijo priznavamo očitno pred vsemi svojo vero v Boga, našega najvišjega Gospoda. Ako moli kristijan sam za se, povzdiguje svoje srce in misli k Bogu, kar je gotovo Bogu prijetno in nebesom dopadljivo.

Ako se jih pa več združi k skupni molitvi, tedaj se pridruži notranjim poklonom še spoštovanje izraženo na zunaj; zato je taka molitev popolnša. Učeni cerkveni pisatelj Origen pravi: „Kedarkoli se združimo k skupni molitvi, vselej smo bolj gotovo uslišani, ker Bog ljubi združenje svojih stvari, ločenje mu je pa zoprno. Če molimo skupno, je Kristus z nami združen.“ To potrjuje Zveličar sam rekoč: „Kjer sta dva, ali so trije v mojem imenu zbrani, tam sem jaz sredi mej njimi.“ Mt. 18. 20).

Poleg tega pospešujejo in vzdržujejo skupne molitve in pobožnosti tudi mejsebojno ljubezen in vdanost, nad čemer ima Bog veliko dopadajenje in razliva nad take družine svoj blagoslov. — Kedor hoče v družini srečno in mirno živeti, si mora prizadevati, da se čim bolj navzame te čednosti, katera ima prednost nad vsemi drugimi in brez katere ni pravega življenja.

(Konec prih.)



## Poduk za novince.

(Dalje.)



redno začnemo govoriti o obljudi, naj za sprejem še to opomnimo, da ni neobhodno potrebno škapulir dati čez glavo na obe rami, ampak zadostuje, če ga položi na eno ramo; ravno tako velja, če da mašnik pas v roko in si ga novinec pozneje doma sam prepaše. Na ta način se sprejem dostojniše izvrši, posebno pri ženskah.

### O obljudi v tretjem redu.

Po dokončanem letu poskušnje ali novicijata so novinci dolžni napraviti tretjeredno obljudo. Ž njo postanejo pravi tretjeredniki. Novinec, ki bi predolgo odlašal svete obljube, bi kazal mlačnost in zanikrnost.

Na sestanku so voditelji glede obljud sklenili: „Preden poteče leto poskušnje, naj voditelj odboru pri seji prebere imena novincev, ki imajo delati obljube. Odbor naj sklepa o njihovi sposobnosti. Brez važnega vzroka, ali iz osebnih ozirov, ne sme nobenega vrednega odkloniti, pa tudi ne-

vrednih pripustiti k obljubam. — Obljube naj delajo javno v cerkvi ... Pri sprejemu in pri obljubah naj bodo zraven tudi vsi drugi udje z redovnimi znaki. — Če kedo pol leta po dovršenem noviciatu ne pride k obljubam (ali se sploh ne javi), naj se črta iz zapisnika novincev in naj se več ne pripusti k obljubam. — Voditelj naj vpiše imena onih, ki so napravili obljube, v glavni zapisnik. Ti spadajo za vedno v skupščino, v kateri so delali obljube.“ (Prim. Cv. XXXI. str. 340.)

Kaj je obljuba, ki se napravi v tretjem redu po letu poskušnje?

Sveta obljuba tretjega reda je versko dejanje, s katerim se tretjerednik na poseben način božji službi posveti pred mašnikom, ki je od svete cerkve ali od reda svetega Frančiška, v to pooblaščen; zaveže se ves čas svojega življenja izpolnjevati zapovedi božje in cerkvene in vodilo tretjega reda svetega Frančiška, in podvreči se pokori, katero mu bodo naložili predstojniki tega reda za prestopke zoper sveto vodilo.

Dobro je treba tu zapomniti, da se z obljubo za nobeno reč pod grehom ne zaveže. Kedor se tedaj po storjenih obljubah pregreši zoper vodilo tretjega reda, ne stori s tim ne smrtnega, ne odpustljivega greha, razen ko bi se pregrešil v tem, kar je dolžnost vsakemu kristjanu. Tako n. pr. ako bi se tretjerednik branil sprejeti pokoro, katero mu naklada redovni predstojnik zavolj prelomljenja svetega vodila, ne bi imel greha zato, ker je ravnal zoper storjeno obljubo, ampak zato, ker ne skazuje dolžne pokorščine sveti cerkvi in svojim duhovnim poglavarjem.

Dasiravno pa se sè sveto obljubo tretjega reda ne zaveže k izpolnjevanju treh evangelijskih svetov, kakor v samostanskih redovih, vendar je določila sveta cerkev, da se ž njo vstopi v pravi cerkveni red, tako da postanejo udje tretjega reda pravi redovniki in prave redovnice. Sveta obljuba tretjega reda naklada tedaj posebne dolžnosti (dasiravno ne pod grehom) in daje posebne dobičke.

Dolžnosti, ki jih naklada tretji red, se nahajajo v drugem in tretjem poglavju vodila, dobički pa v posebnem kazalu odpustkov in pravic, izdanem v ustanovi slavno vladajočega svetega očeta Leona XIII. od 30. vel. travna 1883. — Razen obilnih tam naštetih odpustkov in duhovnih milosti pa ima tretji red še veliko drugih posebnih dobičkov, katerih hočemo tukaj nekoliko naštet.

a) Prvič sveta cerkev sama priznava, da je tretji red pravi red. Papež Benedikt XIII. piše v svoji ustanovi: „Da branimo ta sveti red proti vsem opravičencem, razsojamo in izrekamo, da je ta imenovani red vselej bil in da je še svet in poln zaslug, in tudi pravi, posebni red, od vseh bratovščin popolnoma različen: v njem nahajamo, da je vrejen in vpravljen po vodilu, potrjenem od apostolskega sedeža, z noviciatom, obljubami in redovnim oblačilom, in da ima posebno življenje in obnašanje tako kakor drugi redovi.“ Vsled tega so tretjeredniki s tesnejšo vezjo ljubezni združeni sè sveto cerkvijo, kakor navadni verniki.

b) Ves red je pod posebnim pokroviteljstvom blažene device Marije, ker imajo vsi trije redovi svetega Frančiška presveto Mater božjo za za-

ščitnico in priprošnjico, in sicer v prečudni skrivnosti njenega brezmadežnega spočetja. Ravno otroci svetega Frančiška so že od začetka posebno pobožno častili brezmadežno spočetje Marije device. S trdnim in svetim zaupanjem tedaj se smemo zanašati, da nam bo Marija sè svojo priprošnjo posebna varihinja in vsegamogočna zavetnica pri Bogu.

c) Ravno tako v tretjerednikih tudi sveti Frančišek svoje duhovne otroke izpoznavi, ljubi in posebno varuje. In priprošnja tega svetnika pri Bogu veliko premore. Saj je bil on v življenji posebni ljubljenelec Zveličarjev. Saj je ravno njega Bog posebno počastil s tim, da je vtisnil v njegovo telo znamenja svojih peterih ran. Kakšna čast za nas, da imamo v takem svetniku svojega duhovnega očeta; koliko veselje za nas, da imamo v toliko svetnikih, izveličanih in izvoljenih svoje duhovne brate in sestre iz trojnega reda serafinskega, ob prestolu božjem svoje posebne priprošnjike, kateri so že dosegli kraljestvo večne slave.

d) Vrh tega imajo tretjeredniki, kateri se natančno držijo svojega vodila, še ta dobiček, da si sè svojimi dobrimi deli dvojno zasluženje pri Bogu nabirajo. Sveto vodilo tretjega reda sicer ne naklada nič novega, ampak terja prav za prav ob kratkem le to, kar zahteva sveti evangelij: in tudi tretjeredniki sè svojimi obljubami se zavežejo samo na to, da bodo izpolnjevali zapovedi božje in cerkvene, in da bodo dostali pokoro, katera bi se jim vtegnila naložiti zastran prelomljeuja dolžnosti tretjega reda. Ako se tedaj vadijo tretjeredniki v opravljanji tistih dobrih del, h katerim jih napečuje redovno vodilo po navodu svetega evangelija ali po volji svete cerkve, s tim izpolnjujejo voljo božjo, kakor jim jo oznanjuje sveti evangelij in sveta cerkev. Pri vsem tem si nabirajo posebno zasluženje in si pripravljajo posebno plačilo v nebesih vsled obljub, s katerimi so se posvetili božji službi.

e) Slednjič daje tretji red svojim udom še onkraj groba veliko tolažbo, ker sveto vodilo terja od vseh udov, da naj opravljajo posebne molitve za pokojne brate in sestre. Kedo more prešteti daritve svete maše, molitve in druga dobra dela, ki se opravljajo po vsem svetu v družini tretjega reda za ranjke brate in sestre, ako pomisli, da je tretji red razširjen po vseh katoliških deželah, da ima svoje ude celo v misijonskih pokrajinah? Ni li to velika sreča za tretjerednika, da se more še onkraj groba vdeleževati takega neizmernega zaklada, kateri ga bo hitreje rešil iz vic in ga preselil v večno slavo nebeško?

\* \* \*

Vse to tedaj: brezštevilne odpustke, milosti, duhovne dobrote, pravice in zasluženja, ki se jih lahko vdeležujejo tretjeredniki, vse to naj premislijo in ne morejo si kaj, da ne bi zaklicali s kraljem Davidom: „Slava in bogastvo je v njegovi hiši“. Slava in bogastvo je v hiši svetega Frančiška, posebno v njegovem tretjem redu: Slava zavolj čistiljive starodavnosti njegovega obstanka, bogastvo zavolj obilnosti njegovih duhovnih prednosti; slava zavolj njegovega svetega začetnika, ki je po vkazu in posebnem raz-

svitljenju božjem tretji red vstanovil, bogastvo zavolj različnih njegovih družin, ki se kakor razne veje enega debela po vsem svetu razprostirajo; slava zavolj njegove vredbe in uprave po svetem evangeliju, kakor tudi zavolj ljubezni in naklonjenosti od strani rimskih papežev, bogastvo zavolj obilnega števila svetnikov, izveličanih in izvoljenih iz tretjega reda, katere je sveta cerkev že se vsa častjo na altarje postavila. Slavo in bogastvo tretjega reda uživajo njegovi udje po duhovno v življenji in v smrti, in to uživanje jim bo ostalo tudi po smrti skozi celo neminljivo večnost. (Prim. Cv. VI. 156—153.)

Čeravno obljuba v tretjem redu ni obljuba v strogem pomenu, je vendar zelo imenitno versko dejanje in važno zagotovilo izpolnjevati božje zapovedi in tretjeredno vodilo, ter zadostovati za prestopke s pokoro, ki bi jo voditelj za nje naložil. Ta važnost in imenitnost je razvidna iz tega, ker se obljuba dela javno v cerkvi pred altarjem vpričo cele skupščine pred mašnikom, ki je v to od cerkve pooblaščen. Preden jo more kedo delati, mora biti celo leto na poskušnji in je treba prevdariti, ali jo bo držal, ter se mora dobro podučiti o dolžnostih, ki jih s to obljubo sprejme. Obljuba se vpiše v zapisnik udov in velja do smrti, oziroma pri osebah, ki stopijo v samostan do časa, ko napravijo obljubo v svojem redu.

Obrednik tretjega reda ukazuje, naj imajo novinci na dan obljuje celo tretjeredno obleko, če ne, naj vsaj imajo škapulir in pas verh zgornje obleke.

Če dela kedo obljubo pred končanim letom poskušnje, obljuba ni veljavna (izvzeta je obljuba na smrtni postelji).<sup>1</sup>

Obljubo dela vsakedo v skupščini, v katero je bil sprejet. Če je pa za katerega bolj pripravno, da jo napravi v drugi skupščini (ker se je preselil drugam, ali mu je drugam bližje itd.) je obljuba, ki jo drugod napravi, tudi veljavna. Voditelji naj v takih slučajih pazijo, da ne bodo kakih ne vrednih ali nepodučenih k obljubam pripustili. (Sv. zbor za odp. 4. marcija 1903. ad 1.)

Tretjerednikom je toplo priporočati, naj ponovijo vsako leto 16. aprila ali naslednjo nedeljo svoje redovne obljuje skupno v cerkvi ali pa sami. Za to ponovljenje je dovoljen popolni odpustek, če prejmo tudi sv. zakramente.

Z obljubo postanejo novinci pravi udje tretjega reda.

Če kateri po obljubi ne izpolnuje tretjerednih dolžnosti, ne neha biti ud tretjega reda; dolžnost voditelja in predstojništva pa je, da ga na dolžnosti opozori in mu naloži pokoro za prestopke; ako se poboljša, je stvar zopet vrejena; ako pa po dyakratnem ali trikratnem opominu ostane v svoji napaki, ga mora izključiti. S tem preneha biti ud tretjega reda, kakor tudi če sam izstopi ali vse dolžnosti opusti z namenom tretji red zapustiti. Če

<sup>1</sup>) P. Angela Mlejnik: »Popotni tovariš« piše str. 24. da sme predstojnik one, ki gredo na daljno potovanje in se ne vrnejo kmalu, »k obljubi spustiti, dasi leto poskušnje še ni poteklo«. To menda sedaj ne velja, ker niti duhovnikom ni dovoljeno leto poskušnje spregledati ali okrajšati. (Sv. zbor za odp. 30. jan. 1896.) — Poveljavljene pa so bile vse do 9. avg. 1918. neveljavne obljuje. (Cv. 37. tč. str. 30.)

se pozneje poboljša in želi z nova biti član tretjega reda, mora biti na novo sprejet. Taki naj se le redko sprejmo in še le potem, ko so po daljšem odmoru resno pokazali terdno voljo, da bodo zares dobri tretjeredniki.

Čeravno pa sè zanemarjanjem tretjerednih dolžnosti ne neha biti ud tretjega reda, zgubi s tem mnogo. Če ne nosi na sebi tretjerednega oblačila, škapulirja in pasu lastnovoljno, tak izgubi za ves tisti čas vse pravice in dobrote tretjega reda, torej ni deležen ne odpustkov, ne molitve, ne sv. maš, ne drugih milosti, ki jih daje tretji red. Ime tretjerednikov ima, družega nič. Če se poboljša in začne zopet nositi, je od tistega časa dalje deležen dobrot tretjega reda. To velja glede obleke.

Kaj pa, če kedo nosi obleko, pa zanemarja druge dolžnosti? O teh je dvojljivo, ali so tretjerednih dobrot deležni ali niso. Iz nekega določila o odpustkih (16. jul. 1887) bi se dalo sklepati, da odpustkov najbrže niso deležni, če ne opravljajo tretjeredne molitve.<sup>1</sup>

Kedor tretjerednih dolžnosti ne opravlja, zato ne greši, pač pa pride kmalu do zanemarjanja tudi družih dolžnosti, ki ga vežejo pod grehom, pade navadno v mlačnost, zametava mnoge milosti lehkomišljeno, nazaduje v duhovnem življenju, ljubezen do Boga gine in postavlja svoje zveličanje v nevarnost.

Z obljubo bote tudi vi, dragi novinci, vtelešeni tretjemu redu in bote postali člani naše tretjeredne skupščine sè vsemi pravicami in dolžnostmi. Zato skrbite, da bote vedno opravljali vse svoje tretjeredne dolžnosti: nosite vedno na sebi škapulir in pas, opravljajte redno slehrni dan tretjeredno molitev, vredno prejemajte sv. zakramente, izprašujte vsaki večer svojo vest itd. Če se bote zdaj dobro poprijeli vseh dolžnosti, jih bote celo življenje radi in z lehkoto izvrševali in bote postali dobri, popolni tretjeredniki. Če bi pa že sedaj začeli kaj opuščati ali zanemarjati, bote pozneje še slabejši in naravnost mlačni. Če kateri od vas nima volje biti vesten in natančen v tem, kar bote obljubili, ta naj odstopi in naj ne dela obljub.

## Razlaga II. poglavja.

Drugo poglavje vodila je temeljito navodilo krščanske popolnosti za ljudi živeče mej svetom in obsega vse bistveno za življenje tretjerednikov.

To poglavje moremo deliti v dva poglavitna dela: dolžnosti do sebe in dolžnosti do bližnjega.

Pri dolžnostih do sebe (§ 1.—7.) govori najprej o zunanjem zatajevanju glede obleke in noše (§ 1.), o zdržanju vsega, ki napeljuje v greh (§ 2.), o zmernosti v jedi in pijači (§ 3.), o postu (§ 4.); potem daje dva najkrepkejša pripomočka, ki vodita k popolnosti: pogosto prejemanje sv. za-

<sup>1</sup>) V ljubljanski skupščini je določeno, da so tretjerednih sv. maš (vsaki torek, vsako soboto in nekatere praznike) deležni le tisti, ki so v stiku z organizacijo skupščine. Če se kedo preseli, ne da bi v 14. dneh naznanil, živi zunaj organizacije in nima deleža na teh tretjerednih sv. mašah, dokler se ne zgasi.

kramentov (§ 5) in vsakidanko molitev (§ 6). Ta del zaključuje sè spominom na večnost, s tem da ukazuje pravočasno oporoko (§ 7).

Pri dolžnostih do bližnjega (§ 8.—14.) so poglavitni predpisi za socialno ali družabno življenje: v družini (§ 8), v mesebojnim življenju (§ 9), posebno pozornost obrača na govorjenje (§ 10); veže naj jih vez ljubezni in jih druži pri vsakidanki sv. maši in pri mesečnih shodih (§ 11), podpisajo naj se v potrebi (§ 12), v bolezni in ob smrti naj ta ljubezen ne preneha (§ 13 in 14).

Kakor vrejuje 1. poglavje redovni stan in mu polaga trden temelj, tako vrejuje 2. poglavje redovno življenje tretjerednikov. Ti predpisi niso le nasveti in opomini, ampak zapovedi ali postave, kaker jih imenuje Leon XIII. in za njim Pij X. Te postave ne vežejo pod grehom, vežejo pa pod kaznijo, ki jo morajo člani, če jih prestopajo, prevzeti in nad katerih izpolnjevanjem so predstojniki dolžni čuti in zahtevati, da jih udje tretjega reda izpolnjujejo.

Pri razumevanju teh postav je treba paziti na besedilo, kaj je prepovedano in kaj zapovedano, na vir iz katerega so vzete t. j. sv. evangelij in na duha in namen, ki ga hočejo doseči. Te postave odstranjujejo ovire in nevarnosti zveličanja, pospešujejo čednosti in krščansko mišljenje, za cilj imajo popolnost in pravo svetost.

Zdaj pa pojdimo k razlaganju posameznih zapovedi in prepovedi.

§ 1. Udje tretjega reda naj se drže v vsi svoji noši in obleki tiste srednje poti, ki se slehrnemu spodobi, zdrževaje se predragega lišpanja.

To je za tretjerednike zapoved, ki vrejuje njih nošo in obleko, njih obnašanje in opravo in njih duha z ozirom na zunanost.

Vodilo hoče imeti tretjerednike ponižne. Ker se pa proti ponižnosti zelo veliko greši v obleki, zato ukazuje, naj se nosijo stanu primerno ter izključuje vse, kar se sè stanom in poklicem ne vjema: preveč prešerno in nečimrno nošo, predragoceno blago in opravo, nedostojne moderne kroje. Vse to goji posvetnega duha, prevzetnost, zahteva nepotrebne stroške, dela človeka nezadovoljnega, potratnega, trdosrčnega in vodi proč od Boga.

Nasprotno je pa snažna in skromna obleka znamenje čiste in plemenite duše.

Tretjeredniki, ki se nosijo stanu primerno in se oblačijo čedno in preprosto, delajo s tem na najizdatniši način proti grozni razvadi preobilnega lišpanja in proti nedostojni modi.<sup>1</sup>

Tretjeredniki naj pa tudi pazijo, da ne bodo zašli v nasprotno napako, da bi se preveč zanemarjali v obleki. Obleka naj bo, če je tudi ubožna in zašita, vendar vedno snažna in oprana.

Tisti, ki so iz boljšega stanu, naj se svojem u stanu primerno nosijo radi domačih, zavoljo poklica in službe, ter smejo tudi imeti tem razmeram primerno opravo. Vender naj se držijo čednostne poti, zlate sredine. Svojega

<sup>1</sup> Zato ne potrebujemo nobenega novega društva v ta namen, tretji red more temu popolnoma zadostiti; le tega razširjajmo.

srca pa ne smejo na te stvari navezati, da bodo prosti posvetnosti Boga nad vse drugo ljubili.

Duh te zapovedi je duh ponižnosti, ki je temelj popolnosti.

§ 2. Plesov in nespodobnih gledaliških iger, kakor tudi pojevin naj se skrbno varujejo.

Plesi so tretjerednikom splošno vsi zabranjeni; gledališke igre so prepovedane samo one, ki so nespodobne, čednosti nevarne, spotakljive; pojevin se ne smejo vdeleževati ali hoditi v gostilne, če je družba slaba, če so združene s popivanjem in podobnimi stvarmi.

Ples je sam na sebi kot tak nedolžna zabava, kakor vsaka telovadba. Seveda je treba, da se take telovadbe vdeležuje en sam spol. Okoliščine, ki se mu pridevajo in pritikline, ki postanejo navadno poglavitna stvar pri plesu: razdražljiva godba, popivanje, nedostojno obnašanje, prevelika prostost v ženski obleki, preveč prosto obnašanje do oseb drugega spola itd. — vse to in drugo pa napravlja ples za grešno priložnost. Navadno se shajajo le mlajši obojega spola, ki se večkrat že v navadnem življenju z naporom borijo proti skušnjavam; ni čuda, da jih na plesih mnogo omaga in da jih modri ljudje obsojajo.

Če bi se kakemu tretjeredniku bilo kedaj iz družabnih in stanovskih oziror treba vdeležiti kakega plesa, ki je vsestransko dostojen, naj si za to izprosijo dovoljenja.

Mej gledališkimi igrami je v tem času posebno v mestih malo dostojnih; pa tudi po deželi segajo že večkrat čez mejo krščanske dostojnosti. Predstave po kinih so največkrat zelo pohujšljive. Zato je tretjerednikom splošno odsvetovati, da bi se jih vdeleževali. Dobrih predstav katoliških društev se smejo vdeleževati, vendar tudi take, ki so bolj svetnega značaja, zelo raztresejo duha in ne pospešujejo pobožnosti.

K pojevinam, ki jih vodilo prepoveduje, moramo prištevati tudi popivanje in pohajanje gostiln.

Potrebne obiska gostilne na potu ali v pošteno razvedrilo vodilo ne prepoveduje, kakor tudi ne pojedine, ki je združena z družabnim življenjem in se derži v mejah zmernosti. Druge pojedine in popivanje in družabni večeri, kjer se prekorači meja zmernosti in dostojnosti in se zavlačujejo v pozno noč, so pa zabranjeni. Pojedine, obiskovanje gostiln, čajni večeri in podobne prireditve peljejo v pijančevaje in zapravljanje; pri teh se gubi pravi strah božji in duh pobožnosti, redi se pa mehkužnost, delamrznost, zanemarjenje dolžnosti in poželjivost.

V tem paragrafu prepoveduje vodilo tretjerednikom tudi nepotrebno vživanje in razveseljevanje, v čemer se svet dandanes kar potaplja. Gostilna, gledišče, kino, ples, izlet, popivanje, rajanje, sorodno tem, so znaki potopa roda našega bili.

§ 3. Jed in pijačo naj vživajo zmerno; in naj ne prisedejo k mizi in ne vstanejo od nje, preden niso pobožno in hvaležno Boga molili.

Sv. oče Frančišek uči tukaj svoje otroke, naj prav rabijo njim za vsakidnanje življenje potrebne in od Boga jim dane darove po nauku apostola Pavla: „Ali jeste ali pijete ali kaj drugEGA delate, vse storite v čast božjo.“ (I. Kor. 10. 31).

Tretjeredniki so po tej zapovedi dolžni: uživati božje darove zmerno in opravljati molitev pred jedjo in po jedi.

Zmernost nam pomaga krotiti nagnenje po jedi in pijači, da jo uživamo v potrebni meri, v pravem času in na dostojen način. Ta je poglavitnemu grehu požrešnosti nasprotna čednost. Kakor je vsaka čednost združena s težavnim premagovanjem in obilnim trudom, tako tudi zmernost pogosto ni lahka. Zato je z vajo te čednosti združeno mnogo zatajevanja in spokornega duha. Sv. oče Frančišek je bil v tej čednosti do sebe silno strog in natančen, ter najlepši zgled vsem svojim duhovnim otrokom. Posnemajmo ga.

Poleg zmernosti nalaga ta zapoved tudi molitev pred jedjo in po jedi. Ta daje tudi uživanju jedi in pijače posvečenje in ga napravlja za bogoljubno delo.

Spodobi se, da molimo pred jedjo in po jedi, ker je to stara, lepa krščanska navada, ki se opira na Jezusov zgled in nauk in ker smo dolžni Boga prositi: „daj nam danes naš vsakidnani kruh“, ter se zahvaliti, kedar smo kaj prejeli. Pred jedjo prosimo blagoslova, po jedi se zahvalimo, pa nam bo najbolj preprost obed več hasnil, kot bogato obložena miza brez molitve.

V naših dneh je ravno ta molitev najbolj očitno priznanje vere v Boga in najboljše znamenje katoliškega mišljenja. Kedor redno in dostojno to molitev opravlja, ta moli tudi pri drugih priložnostih, kedor to zanemarja, je zanikrni tudi v izpolnjevanju drugih verskih dolžnosti.

Iz tega vidite, kako modro je tretjeredno vodilo sestavljeno. Mala zapoved, lahka dolžnost, pa veliko obsega. Duh krščanskega prepričanja se zrcali v nji.

§ 4. Vsi naj se postijo ta dan pred praznikom D. M. Brezmadežne in očeta Frančiška; velike hvale vredni pa bodo tisti, ki se bodo vrh tega ali postili ob petkih, ali se zdržali mesnih jedi obsredah, po stari navadi tretjerednikov.

Za naukom o zatajevanju v noši, obleki, opravi, za prepovedjo plesov, poedin in vseh nespodobnih predstav in za naredbo o zmernosti v jedi in pijači sledi prav primerno postna zapoved.

Tretji red je spokorni red. Post spada v prvi vrsti mej spokorna dobra dela, zato se morajo postiti tudi tretjeredniki. Vender je v tem oziru Leon XIII. vodilo zelo omilil. Zapovedana sta razen cerkvenih postov le dva postna dneva posebej, ali za naše kraje, le dan pred praznikom sv. Frančiška, ker je pri nas dan pred brezmadežnim spočetjem D. M. zapovedan cerkveni post. Nasvetovan je pa post za vse petke v letu in zdržek mesnih jedi za vse srede.

Dneva pred praznikom Brezmadežne in pred sv. Frančiškom sta za tretjerednike zapovedana postna dneva zato, ker sta imenovana praznika za

otroke sv. Frančiška zelo imenitna. Brezmadežna je patrona ali zaščitnica (pokroviteljica) frančiškanskih redov, sv. Frančišek pa njihov ustanovitelj. Kakor se pa kristijani s postom pripravljajo na bolj imenitne praznike v cerkvenem letu, tako naj se tretjeredniki na svoja dva poglavitna.

*Tu naj učitelj novincev razloži poglavitno o postu po novem cerkvenem pravu in morali, ker mnogi ne znajo razločevati mej pravim postom in zdržkom.*

Zapovedi novega cerkvenega prava in polajšave v škofiji veljajo tudi za tretjerednike, le da more veljavno zljajšati dva redovna posta voditelj, cerkvene pa župnik (spovednik le v toliko kolikor določa to cerkveno pravo t. j. presoditi more, če je veljaven vzrok.)

§ 5. Svojih grehov naj se postavno izpovedo slehrni mesec; tudi naj pristopijo k mizi Gospodovi slehrni mesec.

Ko je vodilo odstranilo poglavitne zapreke zveličanja in je tretjerednike postavilo na trdno podlago popolnosti t. j. na pot spokornega življenja, nalaga sedaj v tem in naslednjem paragrafu najboljša pomočka popolnosti in prave svetosti: pogosto prejemanje sv. zakramentov pokore in presv. R. T. in vsakidanko molitev.

Vodilo zapoveduje mesečno spoved in mesečno sv. obhajilo. S tem tirja, da ne smejo iti k sv. spovedi in sv. obhajilu manj kakor vsaj enkrat na mesec, nikjer pa ne pravi, da ne bi smeli iti večkrat. Večkratno prejemanje sv. zakramentov je tretji red pred vsemi drugimi že od nekedaj pospeševal, kakor pospešuje in širi najbolj izdatno po navodilu Pija X. vsakidanje sv. obhajilo.

*Tu naj učitelj novincev ponovi po katekizmu zakramenta presv. R. T. (posebno o pripravi, zahvali, sadovih) in sv. pokore (posebno o kesanju in trdnem sklepu). Prebere ali razloži naj tudi odlok Pija X. o pogostem sv. obhajilu (20. dec. 1905.)*

Bolniki smejo prejeti sv. obhajilo enkrat ali dvakrat na mesec, ako so že en mesec doma, če so tudi poprej kako tekočino zavžili. (7. dec. 1906.)

§ 6. Tretjerednike duhovskega stanu, ki molijo vsaki dan brevira, ne zavezujemo v tem oziru k ničemer drugemu. Svetovni ljudje, ki ne opravljajo brevirja ali Marijinih molitev, imenovanih navadno manjši oficij Blažene Device Marije, naj molijo slehrni dan, če niso po bolezni zadržani, dvanajstkrat očenaš, zdravamarijo in čast Očetu.

Ker je za sv. zakramenti molitev najvažniši pripomoček k svetosti in zveličanju, zato sledi v vodilu za sv. zakramenti takoj zapoved o vsakidnji molitvi.

Tretjerednikom je na prosto voljo dano, da molijo, ali mali oficij. bl. D. M., ali namestu tega dvanajstkrat očenaš, zdravamarijo, slava Očetu; duhovniki pa zadostijo enemu ali drugemu z opravljanjem brevirja.

Mali oficij bl. D. M. so molitve, podobne molitvam v brevirju, sestavljene iz psalmov in povzete iz sv. pisma; star je že, kolikor se da posneti iz poročil, nad 1300 let; odobril ga je pa papež Pij V. 1568. leta.<sup>1)</sup> Ta mo-

<sup>1)</sup> Linzer Quartalschrift 1888. str. 651.

litev je primerna za one tretjerednike, ki imajo nekaj več časa in vsaj deloma poznajo sv. pismo. Nekateri opravljajo te molitve ob praznikih in nedeljah, druge dni pa očenaše, ker se sme opravljati ali oficij ali očenaše, kar kedo hoče. Preprostim in neučenim bi svetovali, naj opravljajo očenaše ter naj to molitev združijo s premišljevanjem Jezusovega trpljenja. — Kedor moli mali oficij, ga sme opravljati v domačem jeziku. Moliti sme zornice in hvalnice že prejšnji dan od 2. ure pop. dalje za drugi dan; štiri male ure se molijo dopoldne večernice in sklepnice pa popoldne; v postnem času se opravljajo večernice že pred obedom.<sup>1)</sup>

Tretjeredniki, ki ne molijo ne brevirja, ne malega oficija bl. D. M., naj molijo vsaki dan redovno molitev 12 očenašev, češčenamarij in čast Očetu. To je tretjeredna redovna molitev, ki jo imenuje papež Leon XIII. „serafinski oficij“, ali po naše serafinske dnevne molitve. Ti očenaši itd. so tako razdeljeni, da se jih moli pet za zornice, po eden pa za vsako drugo uro. Zato se jih sme opraviti za zornice 5, za hvalnice 1, torej skupno 6 že prejšnji dan od dveh popoldne dalje, družih 6 pa dotični dan, in sicer za prvo, tretjo, šesto in deveto uro po eden, torej skupno 4 dopoldne, za večernice in sklepnice skupaj dva, pa popoldne. — Tako se deli ta redovna molitev prav tako, kakor brevir ali mali oficij. Sicer pa smejo tretjeredniki opraviti vseh 12 očenašev skupaj naenkrat, ali nekaj dopoldne, nekaj zvečer ali čez dan karkoli. Opraviti jih smejo tudi na potu ali celo mej delom, če jim drugače ni mogoče. Svetovati je pa, naj jih oni, ki so z delom obloženi, opravijo jutraj ali vsaj dopoldne in naj jih ne odlagajo na večer.

Zelo dobro je — pa ni zapovedano — združiti očenaše itd. s premišljevanjem Jezusovega trpljenja. To se lahko zgodi na dvojen način:

1. Tako da pred vsaki očenaš postaviš skrivnost, ki jo hočeš premišljevatí mej očenašem, češčenamarijo in čast Očetu, na priliko: Gospod Jezus Kristus, ki si na večer pred svojim trpljenjem vstanovil zakrament presv. Rešnjega Telesa, usmili se nas! Nato moliš očenaš, češčenamarijo, čast Očetu.

2. Tako da vpleteš skrivnost, kakor pri rožnem vencu, za besedo Jezus v češčenamariji, n. pr.: Očenaš itd. Češčena Marija . . . Jezus, ki si na večer pred svojim trpljenjem vstanovil zakrament presv. R. T. Sveta Marija, mati božja, prosi . . . Čast Očetu . . .

Skrivnosti, ki jih moreš na ta način pri opravljanju redovnih očenašev premišljevatí, si lahko vsakedo sam določi. Primerno jih razdeliš takole:

1. Gospod Jezus Kristus, ki si na večer pred svojim trpljenjem vstanovil zakrament presv. Rešnjega Telesa, usmili se nas!

2. G. J. K., ki si bil na Oljiski gori žalosten do smrti usmili se nas!

3. „ „ „ ki si v smrtni britkosti krvavi pot potil, usmili se nas!

4. „ „ „ ki si bil od Judeža izdan in od Judov vjet, usmili se nas!

5. „ „ „ ki si bil zvezan k Anu in Kajfu peljan, usmili se nas!

<sup>1)</sup> Mali oficij bl. D. M. je bil v slovenskem jeziku že natisnjen. Izdal ga je p. Adolf Majer. Sedaj ga ni na razpolago, óz. ga je še precej natisnjenega, pa nima odobrenja in je že zastarel.

6. G. J. K., ki te je veliki duhovnik za smrti vrednega razglasil, usmili se nas!

7. G. J. K., ki si bil ob prvi uri izročen poganskemu sodniku Pilatu, usmili se nas!

8. G. J. K., ki si bil ob tretji uri bičan in s trnjem kronan, usmili se nas!

9. G. J. K., ki si bil ob šesti uri sè žebli na križ pribit, usmili se nas!

10. G. J. K., ki si ob deveti uri svojo dušo izročil nebeškemu Očetu, usmili se nas!

11. G. J. K., ki so te proti večeru s križa sneli in Mariji v naročje položili, usmili se nas!

12. G. J. K., ki so te tvoja žalostna Mati in prijatelji k grobu spremljali, usmili se nas!

Od redovne molitve so udje oproščeni le v slučaju take bolezni, ki jih zares ovira, da je ne morejo opraviti. Nikakor ne bi bilo prav, če bi tretjeredniki druge molitve opravljali, redovno pa zanemarjali. Redovna molitev mora biti njim najbolj važna in vedno na prvem mestu.

Redovna molitev ima veliko prednosti. Te so:

1. Opravlja se v imenu reda in sv. cerkve; zato ta molitev ni zasebna, ampak javna in ima večjo vrednost in moč kot druge.

2. Ta molitev je molitev cele skupščine, torej je skupna molitev, četudi jo posamezni opravljajo. V tej molitvi so tretjeredniki poslaniki sv. cerkve pred božjim prestolom. V tej molitvi so tretjeredniki združeni s celim redom in celo sv. cerkvijo. O taki molitvi je rekel Jezus: „Ako se dva izmed vas zedinita na zemlji, da prosita katerokoli stvar, jo bota prejela od mojega Očeta, ki je v nebesih. Zakaj kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz v njihovi sredi“. (Mat. 18, 19—20.)

3. Ta redovna molitev ima posebno moč. O brevirju piše neki pobožen duhovnik: „Na onem svetu boš spoznal, koliko slabega je v občini brevir preprečil, koliko nevarnosti odstranil . . . Milijonski brevir sv. cerkve sega kolesom svetovne zgodovine globoko v zobe, sega v politiko pospešujoče ali ovirajoče. Brevir je velemoč; to vpoštevati, bi bilo zelo modro.“<sup>1)</sup> Isto velja tudi o tretjeredni redovni molitvi. Bog ve in enkrat bomo zvedeli tudi mi, koliko hudega je nas, našo domovino in svet obvarovala tretjeredna molitev. Trimilijonski tretjeredni dvanajsteri dnevni očenaši vplivajo močno na božje usmiljenje, da prizanaša. Več so dobrega storili, več hudega preprečili naši goreči tretjeredniki, kot mnogi naši politiki!

Zato pa opravljajte to molitev vedno dostojno, pazljivo, pobožno.

Dostojno t. j. z notranjim in zunanjim spoštovanjem. Zadržite se pri nji, kakor se spodobi za Boga, s katerim govorite, brzdajte posebno svoje oči in domišljijo.

Pazljivo: na zunaj in znotraj. Zunanja pazljivost zahteva, da se zdržite vsega, kar bi molitev oviralo ali se z molitvijo ne bi strinjalo. Notranja

<sup>1)</sup> Stiegele Exerzitienvorträge 2. izd. str. 105.

pa terja, da se ne pečate prostovoljno sè svetnimi skrbmi in pazite ali na besede, ki jih izgovarjate, ali na njihov pomen ali sploh na božje stvari.

Pobožno, da obujate pri molitvi čutila, ki vas združujejo z Bogom: vero, upanje, ljubezen, kesanje, zahvalo, prošnjo itd.

Redovno molitev opravljate lahko sami ali skupno z drugimi. V družinah, kjer je več tretjerednikov, jo prav primerno skupno opravljajo.

Redovno molitev je treba opravljati ustno t. j. treba je besede izgovarjati in ne samo v mislih premišljevali.

Duhovniki, ki so v tretjem redu in ne molijo skupno v koru, smejo rabiti frančiškanski brevir. (Leo XIII. 7. jun. 1883.)

§ 7. Kedor ima pravico za to, naj ob svojem času glede premoženja svojega naredi oporoko.

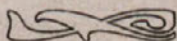
Na prvi pogled se zdi malo čudno, čemu je Frančišek postavil to zapoved v vodilo tretjega reda, ki obsega le predpise o duhovnem življenju, oporoka je pa svetna zadeva in če je ta zapoved opravičena, zakaj stoji na tem mestu vodila?

Oporoka ima velik pomen za duhovno življenje; ker odtrga človeka od zemeljskih stvari in ga spominja na večnost. V tem predpisu o pravočasni oporoki veje duh ubošva: „Blager ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo“. Ravno na tem mestu pa stoji ta zapoved zato, ker konča prvi del drugega poglavja vodila in spominja tretjerednike na večnost.

Zakaj zahteva Frančišek oporoko? Zato, da se preprečijo prepiri in tožbe in se ohrani ljubezen, ter da morejo tretjeredniki prosti skrbti za zemeljsko zadnji čas življenja posvetiti poglavitni stvari t. j. zveličanju.

Kedaj je treba napraviti oporoko? Po prejšnjem vodilu so morali tretjeredniki napraviti oporoko v treh mesecih po obljubi; sedanje vodilo zahteva pravočasno oporoko; torej ne gre odlašati to delo na pozno starost, ker smrt lahko nepričakovano pride in ker je bolan človek več ali manj nezmožen to težko delo dobro opraviti po pravilih ljubezni in pravičnosti.

(Dalje prih.)



P. ANGEL MLEJNIK:

## Bistvo in namen tretj. reda sv. Frančiška.

III. poglavje.

### Vodilo tretjega reda.



Sv. Frančišek je bil mož dela. Zato tudi pri vstanovitvi tretjega reda ni bil zadovoljen s tem, da bi ljudje samo pripoznavali to, kar je dobrega, temveč naj bi to tudi vestno spolnjevali; ljudje naj bi sv. evangelij in njegovo vzvišenost ne le občudovali, temveč se po njem tudi ravnali: ljudje naj ne bi le evangelijsko mislili, temveč po evangeliju tudi živeli. Ta Frančiškova zahteva je imela globoko seči v življenje; marsikateri nazori in razne navade so se morale

predrugati. Svetnik se tega ni strašil, ker so mu bile znane besede sv. Janeza: „Kedor pravi, da v njem ostane, mora tudi tako živeti, kakor je on živel.“ (Jan. I. 2. 6). Sv. Frančišek se je sam, bolj kot kedo drugi, resno ravnal po teh besedah in je tudi dobro vedel, kaj se pravi živeti po sv. evangeliju. Zato pa „bratom in sestram od pokore“ ni kar splošno rekel, naj žive po naukih sv. evangelija temveč je izbral in sestavil za ude tretjega reda iz sv. evangelija, ravno tiste nauke in pravila, ki so bila za njihovo življenje najbolj primerna.

V ta namen je sestavil s pomočjo kardinala Hugolina l. 1221 sv. vodilo za ude tretjega reda. Jasno pa je, da niso vsi evangelijski nauki v vsakem času in v vseh razmerah enako potrebni in zato tudi ni bilo potrebno, da bi prvotno vodilo ostalo v vseh posameznostih vedno enako. Ako je vodilo v bistvu ostalo vedno enako, so se mogle nekatere zapovedati času primerno spremeniti. Vodilo tretjega reda je bilo tudi v resnici že dvakrat predelano. Prvič l. 1289. po papežu Nikolaju IV., drugič l. 1882. po papežu Leonu XIII. Ta je spremenil vodilo po potrebah sedanjega časa in priredil stare določbe po sedanjih časovnih razmerah in potrebah.

V tej obliki ima vodilo tretjega reda sedaj svojo veljavo in moč. Oblika vodila je delo papeža Leona XIII., duh je pa Frančiškov ali evangelijski. Primerjajmo tedaj sedanje vodilo z bistvom tretjega reda.

Vodilo se deli v tri poglavja. Prvo govori o sprejemu, poskušnji in obljubi. Sprejeti se morejo le tisti, ki so lepega obnašanja, miroljubni in zlasti trdni v sv. katoliški veri in podložni rimski cerkvi in apostolskemu sedežu. Ti pogoji so postavljeni prav po duhu sv. Frančiška. Pristno frančiškanska je zahteva, da morajo tretjeredniki biti podložni sv. katoliški cerkvi. Dokaz nam je vodilo prvega reda. Tamkaj pravi sv. ustanovitelj sam o sebi: „Brat Frančišek obljubi pokorščino in spoštovanje gospodu papežu Honoriju in njegovim postavno izvoljenim naslednikom in rimski cerkvi“, sklepa pa sv. vodilo: „Da bomo podložni in podvrženi ravno ti sv. cerkvi, stanovitni v katoliški veri... sv. evangelij Gospoda našega Jezusa Kristusa spolnjevali.“

Sv. Frančišek ve, da je sv. evangelij, po katerem naj on in njegovi bratje vrede svoje življenje, vstanovno pismo sv. cerkve. Pokorščina do sv. cerkve je tedaj en del njegovega verskega načrta.

Podobna je druga zahteva o lepem obnašanju in miroljubnosti. Če tudi to ni kaj več, kakor se od vsacega človeka pričakuje, vendar je neobhodno potrebna podlaga, da se more na njej sezidati življenje po duhu sv. Frančiška. Tretji red mora skrbeti, da si ohrani svojo čast in veljavo v cerkvi.

Sprejem v tretji red še ni vstop v tretji red, temveč le vstop v leto poskušnje. Voditelj redovne skupščine ima priliko novinca vpeljati v duhovno življenje, v duhovni svet sv. Frančiška, posebno še podučiti ga o obveznosti, o načinu in blagoslovu življenja po sv. evangeliju; more se pa tudi prepričati, ali ima kandidat pravi namen, ali ima trdno voljo živeti po naukih in duhu sv. Frančiška. Ako se v letu poskušnje pokaže, da ima kandidat to notranjo vsposobljenost, tedaj naj se sprejme v tretji red s tem, da napravi tretjeredno obljubo. Ta resnost in slovesnost nam pojasnuje, da tretjemu redu ni toliko

na tem, da ima prav veliko število udov, ampak veliko več na tem, da ima mnogo dobrih udov, ki imajo take lastnosti, da bodo res živeli po namenu tretjega reda. Tretjeredniki morajo biti izvoljeni kristijani, izbrana četa kristijanov mej svetom. Sv. obljuba zaveže novinca, da bo spolnjeval zapovedi božje in cerkvene, da bo pokoren besedam sv. cerkve ter da bo zadostoval, ako bi se kaj pregrešil v tem, kar je obljubil. Sv. obljuba tedaj ne terja sama na sebi veliko več, kakor to, kar mora že vsak kristijan vsaki dan Bogu obljubiti in je le ponovljenje krstne obljube. Ravno to je sv. Frančišek namerjal, ko je vstanovil tretji red „od pokore“. Sv. vodilo zahteva od udov tretjega reda, da so pravi goreči kristijani, ki s celim srcem Boga ljubijo in zvesto nasledujejo Kristusa.

Popolna vsposobljenost pa se razodeva še le s pravim krščanskim življenjem; to razlaga celo drugo poglavje sv. vodila. Povedali smo že, da nam vodilo ne more podati celo v Bogu vtrjeno tretjeredniško življenje, zato obsega 2. poglavje vodila le nekatera bolj važna pravila. Sv. vodilo zapoveduje, naj se udje tretjega reda v svoji noši drže srednje poti, ter se varujejo nespodobnosti in predragega lišpanja. Plesi, nespodobne gledališke igre, potratne pojedine, nepotrebno priseganje, nesramno govorjenje in nespodobne šale, vse to je prepovedano. Dolžni so pa zmerno uživati jed in pijačo, pobožno moliti in zahvaliti Boga pred jedjo in po jedi.

Druge določbe se ozirajo na ono zasebno in javno življenje, v katerem se mora prav posebno kazati krščanski duh. Da se preprečijo grdi prepiri in tožbe zaradi dedščin, se udom vkaže pravočasno napraviti oporoko. V domačem življenju naj udje dajejo lep zgled, pospešujejo naj pobožnost in vse dobro, zabranjujejo naj branje slabih knjig in časopisov, mej seboj naj si skazujejo blagovoljno ljubezen in naj skrbe, kjer jim je mogoče, da poravnajo prepire; podpirajo naj uboge in skrbe za čast in lepoto božje službe; bolnikom naj skazujejo dela krščanske ljubezni; slednjič naj ne pozabijo na rajne brate in sestre; vdeleže naj se pogreba svojega tovariša in naj molijo za nebeško tolažbo umrlih ter darujejo za nje sv. odpustke.

Kaj pa je vse to družega kot praktično krščanstvo, kot živo, delavno življenje po sv. katoliški veri? Vsaka določba vodila sicer res ni vzeta neposredno iz sv. evangelija, ali vse so vtemeljene v večnih resnicah in nravnih načelih sv. evangelija in vse merijo le na to, da se evangelijski nauki uvedejo v vsakidanje življenje, da se ljubezen do Boga in do bližnjega mej udi krepí in ohranjuje.

Razen tega zapoveduje sv. vodilo svojim udom, naj se postijo dan pred praznikom brezmadežnega spočetja D. Marije in dan pred praznikom sv. očeta Frančiška; sleherni mesec naj prejmejo svete zakramente; kedor more naj bo vsaki dan pri sv. maši, prihaja naj k mesečnim shodom in naj moli vsaki dan dvanajst očenašev, zdravamarij in slava Očetu. Na videz se s temi postavami več terja, kakor zahteva sv. evangeliij, vendar so tudi te postave prav po krščanskem in evangelijskem duhu. To velja posebno o redovni molitvi. V svoji sedanji obliki, kakor jo je določil papež Leon XIII. redovna molitev sicer ne spada v bistvo tretjega reda; ali v bistvo spada pobožna

vaja v molitvi sploh. Sv. vodilo ne uči, kakor da bi bilo najvažnije, da se zmoli teh dvanajst očenašev, temveč poglobitno je, da se tretjeredniki vrde v molitvi, da imajo vedno večje zaupanje v Boga, da ohranijo spokornega duha, da postanejo vedno ponižniši itd. Zraven tega naj se bratje in sestre od pokore vsaki dan spominjajo, da to molitev darujejo Bogu kot nekako zadoščenje za vse zanemarjene molitve, ki so jih opustili kedaj sami in jih opuščajo še sedaj mnogi kristijani.

Sv. vodilo tedaj naglaša, kaj naj bo tretji red. Že 1. poglavje povdarja prvotni namen tretjega reda, to je verski cilj in v 2. poglavju jih uči, kako naj vporabljajo evangelijske nauke za svoje življenje. Sv. vodilo tedaj potrjuje verski in evangelijski značaj tretjega reda.

Tretje poglavje na tem ničesar ne spremeni. V tem poglavju so nekatere določbe glede služb; povdarja se zveza mej tretjim in prvim redom in določi se, kako naj se postopa s tistimi, ki so nepokorni. Slednjič pravi vodilo: „Ako bi se kedo v teh postavah kaj pregrešil, naj ve, da nima vsled tega nobenega zadolženja, izvzemši to, kar je po božjih ali cerkvenih postavah vže tako zapovedano“. Ako kedo iz veljavnega in pravičnega vzroka ne more spolnjevati kake zapovedi teh postav, je dovoljeno oprostiti ga v tisti reči, ter jo modro zameniti. Ti dve zadnji določbi imata le ta namen, da se pomore človeški slabosti, ob enem pa sv. vodila ne izroči svojevoljnosti vsakatega.

Imate pa tudi načelni pomen za bistvo tretjega reda. Ako postave vodila v vesti le toliko vežejo, v kolikor se v njih kaže božja ali cerkvena zapoved, sledi iz tega, da vodilo samo kot tako še ne napravi pravega tretjerednika, temveč spolnjevanje volje božje na potu, ki ga kaže sv. evangelij in cerkvena oblast. Zdi se, kakor bi se s tem zmanjšala veljava vodila, ali v resnici se v tem zrcali prava frančiškanska temeljna misel: K bistvu tretjega reda spada le to, kar je splošna in navadna krščanska dolžnost. S tem pa ni rečeno, da so tiste določbe vodila, katere vrejujejo vzajemnost udov mej seboj, ali nagibajo k verskemu življenju, ali dajejo za to verske pripomočke malo vredne, ali da se jih sme zanemarjati. Čeravno zaradi tega Bogu ni treba odgovor dajati, je vendar vsak ud dolžan ohraniti zvestobo redu in samemu sebi. Na vsak način so tudi majhini prestopki vodila nasprotni duhu sv. Frančiška, kateri zahteva, naj bodo udje tretjega reda Bogu zvesti tudi v malih rečeh. Udje tretjega reda naj se toraj prizadevajo, prisvojiti si tega duha sv. Frančiška, te zvestobe in gorečnosti, te pokorščine in natančnosti tudi v malih rečeh. To je pravi krščanski duh, ki mora voditi naše življenje.

V uvodu pisma, s katerim je papež Leon XIII. vpeljal prenarejeno vodilo tretjega reda, pravi: „Vendar naj ne bo redu nič vzetega od bistva, mnogoveč pa hočemo, da to ostane nedotaknjeno in nespremenjeno.“ Te besede nam potrjujejo, da je vodilo tretjega reda tudi v obliki, katero mu je dal Leon XIII., ostalo čisto frančiškansko in mora verskemu namenu tretjega reda služiti popolnoma v duhu sv. Frančiška, ako se le dajo voditi od tega duha voditelji in udje tretjerednih skupščin.

P. MARIJOFIL HOLEČEK:

# Kažipot k popolnosti.

## Dobrohotnost.



Im globokejše prodiramo v skrivnosti krščanske popolnosti, tem lepša slika krščanske popolnosti se kaže našim očem, s tem večjo ljubeznijo se ogrevajo naša srca za krščanske čednosti. Po pravici se moramo čuditi, kako je sploh mogoče, da svet zameta to, kar edino more zaceliti rane človeškega rodu, olajšati gorje, ki ga tlači in privedi zopet nazaj v prijetne in ugodne življenjske razmere.

Prepričali smo se predzadnjič, kolikega pomena je krščanska radodarnost za izboljšanje neznosnih razmer, v katere nas je pahnila svetovna vojska. Ta je rodila brezobzirno sebičnost, to strašno strast, ki ne pozna niti najenostavnejših dolžnosti krščanske ljubezni, ki neusmiljeno tepta vsa pravice bližnjega do življenja in obstanka, ki se tudi največjega zločina ne sramuje in ga izvrši, ako drugače ne more doseči svojega hudobnega namena.

V sorodstvu z radodarnostjo je čednost krščanske dobrohotnosti. Prav lepo opisuje to čednost sv. apostol Pavel v prvem listu do Korinčanov: „Ljubezen je — dobrotljiva, — ni nevoščljiva, — se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, — ne ravna napáčno.“ (13. 4. — 6.) — in v listu do Rimljanov: „Ljubezen bodi brez hinavščine. Sovražite hudo, držite se dobrega. Z bratovsko ljubeznijo se ljubite mej sabo; — veselite se z veselimi, jokajte z jokajočimi.“ (12. 9. 10. 15.)

Dobrohoten je človek, ki želi svojemu bližnjemu vse dobro. On ne pozna zavisti in nevoščljivosti. Ako vidi, da se bližnjemu dobro godi, da ima pri svojih podjetjih uspehe, da se mu vse posreči, da ga svet časti in hvali, pa ga zato ne zavida. Ne posnema Kajna, ki je bil svojemu bratu Abelu nevoščljiv vsled dopadenja božjega nad daritvijo, pač pa se te tuje sreče iz srca veseli. On celo moli, naj Bog bližnjemu ne odvzame blagoslova in sreče.

Ker se pa sreče bližnjega veseli, mu tudi z veseljem pomaga, kedar in kakor more, bodisi da mu pomore do kake boljše službe, ali plače, ali da mu izposluje kako podporo itd.

Dobrohotnost nam sv. pismo toplo priporoča: „Nikomere ne ostanite kaj dolžni, razen da se mej sabo ljubite.“ (Rim 13, 8.) Dolžnost ljubiti bližnjega poznamo vsi dobro. A ta naša ljubezen ne more biti vseč ne ljudem, ne Bogu, ako se za to „ljubeznijo“ skriva hinavščina, zlovoljnost, sebičnost, zavist, ali celo škodoželjnost.

Naša ljubezen do bližnjega mora biti resnična in odkritosrčna!

Že v stari zavezi — zavezi jeze — so poznali dobrohotnost, to prelepo čednost, ki jo prav lahko imenujemo „dušo in življenje“ krščanske ljubezni.

Kako presrčno in nepristránsko, kako odkritosrčno in sveto sta se ljubila David in Savlov sin Jonatan! Kralj Savel je strastno sovražil Davida. Hotel ga je na vsak način umoriti. Tako ga je preslepila in omamila zavist, da tega zlobnega namena ni niti prikrivati mogel. A čem hujše je Savel preganjal Davida, tem presrčniše ga je Jonatan ljubil. Z Davidom se je veselil, z Davidom žalostil; ž njim je delil srečo in nesrečo. Savla je to ljubezensko razmerje mej Jonatanom in Davidom vedno hujše peklo, tako da že ni mogel več zadrževati svoje nevolje. Začel je oštevati svojega sina rekoč: „Ali misliš, da ne vem, da ljubiš Izajevega sina (Davida) v svojo sramoto in v sramoto svoje zloglasne matere? Vse dni, ki jih bo Izajev sin še preživel na zemlji, se ne boš utrdil ne ti, ne tvoje kraljestvo. Zato vsaj zdaj takoj pošlji ponj in ga pripelji k meni, ker mora umreti.“ (I. Kralj. 20, 30—31.)

Te besede bi prav lahko vzbudile v srcu Jonatanovem zavist in sovražstvo do Davida; pa ker je bil res odkritosrčno dobrohoten, zato maščevalno govorenje očetovo Jonatanove ljubezni do Davida ni omajalo, ampak jo je le še bolj utrdilo. Dobrohotnost Jonatanova se je pokazala v vsi svoji lepoti. Storil je vse, da bi rešil Davida smrtne nevarnosti. Sè zvižáčo se mu je to tudi posrečilo. David je moral iskati rešitev v begu. Slovo teh dveh plemenitih mladeničev nam sv. pismo popisuje takole: „Poljubila sta drug drugega in sta skupaj zajokala, pa David bolj. Jonatan je rekel Davidu: Pojdi v miru; karkoli sva prisegla oba v imenu Gospodovem, rekoč: Gospod bodi med menoj in teboj in med mojim zarodom in tvojim zarodom na veke.“ (I. Kralj. 20, 41. — 43.)

Dobrohoten človek ne pozna zavisti. On se resnično veseli, ako vidi, da se bližnjemu dobro godi. Ravnotako ga pa tudi resnično boli, če je bližnjega zadela kaka nesreča.

Tudi za to lepo lastnost dobrohotnosti nam nudi sv. pismo v egiptovskem Jožefu in njegovih bratih lep zgled.

Ko so bratje spoznali, da oče Jožefa bolj ljubi, kakor nje, so se začeli nad njim jeziti in ga sovražiti. Zavist, ki se je polagoma prelevila v sovražstvo, se je zajedla tako globoko v srce, da so sklenili Jožefa, svojega brata, umoriti. To bi bili tudi gotovo storili, ako ne bi bila prišla kupčijska karavana, kateri so ga prodali za sužnja. Jožef bi bil to grozno hudobijo lahko poplačal z visokimi obrestmi. Saj je imel v Egiptu za kraljem največji vpliv in veljavo. A v svoji dobrohotnosti ni hotel hudega povračevati s hudim in je svojim bratom, ki so prišli v veliko stisko, z veseljem pomagal in jih rešil gotove smrti.

Še lepši zgled dobrohotnosti nam pa daje Jezus Kristus sam. Nekoč se bliža obzidju mesta Najma. Ravno kar je prihajal nasproti pogrebni sprevod. Nesli so mladeniča, edinega sina, ki je skrbel za svojo že priletno mater — vdovo. Sv. pismo sporoča: „In ko jo Gospod zagleda, se mu v srce smili in ji reče: Ne jokaj! In je pristopil in se dotaknil nosil in je rekel: Mladenič, rečem ti, vstani!“ (Luk. 7. 11. — 17.)

Jezus je pomagal materi; vrnil ji je sina, njeno podporo za stare dni. Storil je velik čudež, da bi dal nam zgled, da moramo tudi mi pomagati sobratu trpinu kolikor moremo.

Predragi tretjeredniki! Spoznali ste v čem obstoji krščanska dobrohotnost. Dobrohotnost je tako tesno zvezana s krščansko ljubeznijo, da bi lagal, kedor bi trdil, da ljubi svojega bližnjega, pa ne bi bil do njega dobrohoten. Zato so to čednost od nekedaj gojili vsi dobri kristjani, posebno pa tretjeredniki. To nam dokazujejo razni zavodi in dobrodelne naprave, ki so jih vodili in oskrbovali tretjeredniki. Tudi dandenes tretjeredniki ne zaostajajo za drugimi verniki, ampak so v dobrohotnosti vedno na prvem mestu. Tako je prav, le tako nadaljujte.

Tretjeredniki! Dobrohotnost zahteva od vas, da želite svojemu bližnjemu vse dobro za njegovo dušo in telo. Dobrohotnost zahteva od vas, da se resnično veselite z veselimi in se žalostite sè žalostnimi. Varujte se torej vsake hinavščine, dvoreznosti, nevoščljivosti in škodoželjnosti.



## Sestanek voditeljev tretjega reda mariborskega okrožja v Mariboru.

Na velikonočni torek so se sešli voditelji tretjega reda v frančiškanskem samostanu v Mariboru na posvetovanje o tretjerednih zadevah. Prišla sta dva gospoda dekana, 13 gg. župnikov, en provizor, en pater kapucin in štirje frančiškani. Po pozdravu navzočih gospodov je poročal mariborski voditelj o stanju tretjerednih skupščin v mariborskem okrožju, ki šteje v tem času 51 skupščin. Iz 22 skupščin ni dobil nikakega obvestila o sedanjem stanju. V nekaterih skupščinah stanje ni zadovoljivo: nič novincev, malo ali nič Cvetja, redki shodi, moralno stanje komaj povoljno; v eni celo sv. zakramentov redno ne prejemajo. V družih pa cvete tretjeredno življenje in hvala Bogu, da je teh velika večina: redni mesečni shodi, prejemanje sv. zakramentov mesečno, tedensko, mnogi vsaki dan, življenje zgledno in čednostno, Cvetja primeroma še precejšnje število, udje zelo zgledni in goreči za vse dobro, novincev lepo število itd. — Po tem poročilu opomni p. komisar, da moramo iz poročila posneti sledeče: Kjer so shodi redni, je v redu tudi drugo, kjer se ti zanemarjajo, manjka tudi vse drugo. Shodi so duša tretjerednega življenja. Kjer so pa gospodje voditelji z delom preobloženi, naj imajo tretjeredniki ž njihovim dovoljenjem sami zaseben shod, ki se vrši po navadnem redu, le da prednik ali prednica namestu voditeljevega nauka kaj primerne glasno bere.

O napakah in pomanjkljivostih pri vodstvu tretjega reda je poročal g. župnik Čede, deloma tudi g. Volčič; na koncu se je razvil živahen

in stvaren razgovor. Škoda, da niso bili zraven vsi voditelji! No pa bo že p. vizitator pri vizitaciji vsem drugim povedal o tem prekoristnem razgovoru.

Temu je sledilo poročilo o slovstvu tretjega reda, v katerem je predavatelj naštel poglobitve spise, knjige in liste, ki razpravljajo o tretjem redu, da si vsakedo more sam poiskati potrebne stvari.

O triletnih službah v tretjem redu se je povdarjalo, da cerkev ni natančneje določila posameznih služb in njih delokroga, ker so krajevne in časovne razmere različne; drugače je po mestih, drugače po deželi in v malih, razhodnih župnijah zelo različno od industrijskih krajev. Zato teh služb ne gre natezati na eno kopito, ampak je voditeljem na prosto voljo dano, da jim določijo njih delokrog. V vsaki skupščini naj bo odbor, ki sestoji iz prednika in prednice, (= predstojnik, -ica), iz odbornikov in odbornic (= svetovavcev in svetovavek), tajnika, -ice, blagajničarja ali blagajničarke, učitelja ali učiteljice novincev, oskrbnika ali oskrbnice bolnikov. Vsi ti imajo odločilen glas pri odbornih sejah in glasovanju; drugi: zaupniki, -ice, (= pomočniki, -ice), knjižničar, -ka in nadaljni v odbornih sejah ne glasujejo. Delo, ki naj je vsak izmed imenovanih opravlja, naj določi voditelj po potrebi kraja, časa in velikosti skupščine. Toda dolžnost voditelja je, skrbeti, da se triletna služba oddajajo in da ima vsaka skupščina svoj odbor in da ta odbor vestno vrši naloženo mu službo. Zato je tudi voditelj dolžan na gotov čas (v mestih vsaki mesec ali vsaj na dva meseca, na deželi vsaj štirikrat na leto) sklicati odborno sejo ali sestanek, da se posvetujejo o vsem potrebnem.

Pri predavanju o poduku za novince (g. župnik Spindler) so vsi gospodje soglašali, da je neobhodno potrebno novince podučiti, če hočemo tretji red imeti za to, kar mora biti t. j. vadnica krščanske popolnosti. Kjer so za ta poduk sposobni tretjeredniki ali tretjerednice, naj ga te prevzemo, kjer jih ni, naj novince voditelj poduči.

Cvetje je glasilo tretjega reda; kar so pljuča za telo, kar so možgani za človeka, to je Cvetje za tretji red na Slovenskem. Zato so ga dolžni imeti vsi udje tretjega reda. Urednik je prosil gospode, naj sodelujejo s tem, da ga priporočajo in pri ugodnih priložnostih tudi dopisujejo. Eden gospodov izrazi željo po bolj kratkih člankih, drugi pravi, naj se dosedanji razkosajo in stavijo pod razne naslove. Urednik pa nasprotno povdarja, da naj bo Cvetje tako, da ohrani veljavo tudi za poznejši čas; skušnja namreč uči, da take daljše razprave ljudje tudi čez leta radi prebirajo, dnevne novice in drobiž pa navadno zavržejo. Ljubljanska tretjeredna knjižnica ima vse tečaje Cvetja vezane; od teh najraje bero one, ki imajo popis življenja kakega svetnika ali daljše razprave. Drobiž ima privlačno moč za prvi hip, razprave pa pozneje. Cvetje naj ima po večini trajno vrednost.

Predavanje g. župnika Menharta o duhovnih vajah povdarja potrebo duhovnih vaj tudi za tretjerednike po deželi. Gospodje voditelji bodo to važno zadevo prevdarili in se bodo oglasili pri p. Filipu v Mariboru, ako bodo želeli svojim tretjerednikom dati priložnost opravljati duhovne vaje.

Slednjič so se na tem shodu zbrani gospodje pogovorili še o obhajanju sedemstoletnice tretjega reda v prihodnjem letu in so se zedinili v sledečem:

1. Ker so zunanje zadeve zelo zamotane, vožnja po železnici draga, prehrana otežkočena itd., bo najboljša, da vsaka skupščina za se obhaja sedemstoletnico s tridnevno primerno pobožnostjo ali duhovnimi vajami.

2. Izda naj se 1. št. Cvetja za prihodnje leto v praznični obliki.

3. Priredi naj se skupen shod iz cele Slovenije za one, ki morejo utrpeti stroške.

To so nasveti, ki naj se prevdarijo in naj podajo uredniku Cvetja svoje nasvete, da se pravočasno zedinimo.



## Dopisi.

### Novice iz sv. Dežele.

Po dolgem zaprtju meja so vendar dospele prve novice iz sv. Dežele tudi k nam. Poroča se, da je tudi sv. Dežela trpela med svetovno vojno. Frančiškanske šole so še vedno zaprte, ravnotako tudi našim jeruzalemskim romarjem znana frančiškanska lekarna v Jeruzalemu. V tej lekarni je mogel vsakedo dobiti zdravila brezplačno. Za uboge in bolnike je bilo s to napravo dobro preskrbljeno. Vsled pomanjkanja so jo morali frančiškani med vojsko zapreti. Četudi niso mogli izvrševati svoje milosrčnosti tako kot preje, so vendar storili, kar so mogli v polajšavo prebivavcev v Jeruzalemu in Palestini, Siriji in Armeniji, kjer vodijo in združujejo razne dobrodelne zavode. Mej vojsko je dotok miloščine prenehal, da bi pa kljub temu ohranili svete kraje v dobrem stanju ter hranili in stregli ubogim in bolnikom — samo v Jeruzalemu je celo v najtežjih časih dobivalo nad 1500 ljudi vsak dan kruh in juho — se je morala kustodija Sv. Dežele zadolžiti. Beda je postala še večja in položaj še hujši, ko so prišli begunci iz Armenije in severne Palestine. Dobili so isto hrano in stanovanje kot frančiškani sami, le da so se le-ti še bolj omejili, ter si naložili vse mogoče pomanjkanje in žrtve, da bi mogli drugim pomagati. Da je mogla te mnogostranske in težke dolžnosti spolniti, je morala kustodija Sv. Dežele vzeti denar na posodo od Judov in vojnih oderuhov pod nezaslišanimi pogoji. Drugače bi bila morala vse vnemar pustiti. Koliko je bilo pomanjkanje, kaže naslednje dejstvo. Ko je zmanjkalo blaga za sirote, so porabili preobleke pohištva za otroške obleke.

Pa tudi drugače je vojska hudo gospodarila po naših postojankah. „Casa nova“, veliki hospic za tujce in romarje, ki sprejme lahko do 200 gostov pod streho in je brezplačno odprt za vse romarje, je oropan do golega zidovja. Ravnotako se je godilo drugim samostanom, v katerih so sneli celo podboje pri vratih in okvirje pri oknih, ter jih porabili za kurjavo. V Nazaretu niso zaprli vojaki samo šol in romarske hiše, ampak so celo frančiškani morali zapusti svoj samostan in iskati bivališča v mestu. Pozneje so

sicer smeli zopet nazaj v samostan, dobili so pa le mali del samostana, drugi veči del je ostal v rokah vojaštva. Gostoljubno pa so kljub temu sprejeli v malo svoje stanovanje pregnanega Jeruzalemskega patrijarha, monsinjorja Camassei. Vojaki so jim uničili vse, orodje in pohištvo pa so vzeli seboj. Ni sicer še mnogo, kar smo zvedeli iz Sv. Dežele, vendar že to malo dovolj pove o veliki stiski in bedi, ki vlada tam.<sup>1)</sup>

Čeprav je strašna vojska vsako življenje in delovanje z mrzlo in trdo roko takorekoč uničila, vendar vidimo, kako iz razvalin že ob prvem početku miru klije novo življenje. Tudi v Sv. Deželi se je začelo novo delo. Na Oljiski gori imajo namen zidati novo baziliko „Molitve Gospodove“. Že v petem stoletju je stala na kraju, kjer je Kristus krvavi pot potil in molil k svojemu Očetu, lepa bazilika. V naslednjih stoletjih je sicer propadla, vendar so jo okoli l. 1000 nanovo sezidali. Ko so pa Saraceni osvojili Sv. Deželo, je začela tudi ta cerkev propadati in se rušiti, tako da so ostali od nje le še temeljni zidovi. Frančiškani so končno po mnogem trudu pridobili vrh Getzemani za sv. cerkev ter so hoteli tudi na tem mestu začeti s kopanjem, da bi tako zopet postavili staro baziliko. Ker je pa ravno tam stal steber, ki je zaznamoval kraj izdajavčevega poljuba, so Grki stavili vse mogoče ovire temu načrtu in so tako za dolga stoletja onemogočili zopetno pozidavo bazilike. Z dovoljenjem jeruzalemskega mestnega poglavarja je bil končno 27. januarja 1919 odstranjen steber in začele so se predpriprave za zidanje.

Tudi na gori Tabor se pripravljajo obnovitve. Tukaj so frančiškani že od l. 1631 in so ondi tudi postavili hospic za pobožne romarje in potnike. Tudi goro Spremenenja Gospodovega je vojska popolnoma spremenila. Vse kar ni bilo pribito ali pritrjeno so surovi vojaki vzeli sè sabo. Krasna drevesa, ki so preje krasila goro Tabor, so postala žrtev vojske, tako da je zdaj gori prava puščava. Tudi tu so pričela že pripravljavna dela za obnove. Upajmo, da obedve podjetji srečno dospete do svojega cilja.

Kljub vsej stiski in potrebi so torej stari čuvaji in varuhi sv. Groba in Sv. Dežele ohranili v življenju stara izročila. Skozi 700 let so v najhujših viharjih znali ohraniti najdražje svetinje krščanstva, ter so jih branili do današnjega dne proti sovražnikom sv. Cerkve in nekatoličanom. Kakor spričuje njih zgodovina, so storili z delom in trpljenjem vse, kar so mogli ter se niso plašili niti pred mučeništvom. Sv. Oče papež Benedikt XV. je v priznanje njihovih zaslug s posebnim dekretom frančiškane znova potrdil kot varuhe Sv. Dežele sè vsemi pravicami, privilegiji in odpustki. Upamo, da je zdaj za Sv. Deželo napočil nov čas in da bodo žrtve in trpljenje varihov sv. Groba prinašale stoteren in tisočeren sad.

V očigled velike bede in stiske, ki vlada posebno zdaj v Sv. Deželi, si ne morem kaj, da se ne bi obrnil na verno slovensko ljudstvo in zlasti na vse tretjerednike in tretjerednice, ki so že po svojem redu v tako tesni zvezi z varuhi Sv. Dežele, ter jih prosil, naj tudi oni po svojih močeh prispevajo z malimi darovi k polajšanju te bede. Najlažje boste to storili, če v obilnem številu pristopate k družbi „Armada sv. Križa“. Ta družba ima predvsem namen utrjevati po posebnem češčenju sv. Križa krščansko mišljenje ter se tako vojskovati zoper ono sramotilno, posebno v današnjih časih zelo razširjeno slabost, ki ji pravimo strah pred ljudmi. Ker je pa ta Armada sv. Križa tesno združena s podpornim delom Sv. Dežele, zato je posebno njej poverjena naloga ohranjevati sv. kraje, katere sta posvetila božji Zveličar in njegova sveta mati Marija in osvojili ona svetišča, ki so še v oblasti nekatoličanov. Njena naloga je nadaljevati misijon Jezusa Kristusa, namreč razširjevati našo sv. vero po Palestini z misijoni in šolami, poleg tega pa pod-

pirati uboge in sirote v Sv. Deželi, kakor tudi skrbeti za varnost in postrežbo romarjev, ki tja prihajajo.

To je namen in to so naloge Armade sv. Križa. Že namen sam'jo priporoča, kakor so jo priporočali razni papeži in so jo tudi obdarovali z mnogimi odpustki. Deli se Armada sv. Križa v ude in pospešitelje oz. pospešiteljice. Dolžnosti udov so silno lahke. Vsak ud zmoli en petek v mescu ob poljubni uri 5 očenašev in češčenamarij ter čast Očetu na čast peterim Kristusovim ranam s pristavkom: Molimo te Kriste in Te hvalimo, ker si se svojim križem svet odrešil. Vsak ud podeli poleg tega vsako leto kak milodar za potrebe Sv. Dežele. Natančniši popis namena, pravil, odpustkov in duhovnih dobrot, katerih postane deležen vsak ud te družbe, je popisan v Sprejemni knjižici, katero dobi vsak ud po sprejemu v Armado sv. Križa. Po dvanajst udov tvori eno skupino, kateri je na čelu pospešitelj ali pospešiteljica. Ti dobijo od frančiškanskih voditeljev tretjega reda ali pa tudi naravnost od Vodstva Armade sv. Križa v Ljubljani po dve vpisovalni poli za vsako skupino dvanajstih udov. En izvod obdrže zase, drugega pa izroče oz. pošljejo z letno miloščino in se svojim natančnim naslovom ali glavnemu pospešitelju okrožja, to se pravi, frančiškanskim voditeljem tretjega reda ali pa naravnost na Vodstvo Armade sv. Križa v Ljubljani. Tu jim potem izroče oz. določijo sprejemne knjižice in po potrebi tudi nove vpisovalne pole. Križcev, katere naj bi udje armade nosili vedno sè sabo, vsled zaprtja meja še ni dobiti. Brž ko bodo na razpolago, bo to objavljeno v Cvetju. Istotam se bodo objavljala tudi imena umrlih družbenikov in družbenic, kakor tudi došli milodari. Ker so po okrožnici preč. p. provincijala vsi frančiškanski voditelji v svojih okrožjih imenovani za glavne pospešitelje Armade sv. Križa zato naj udje oz. pospešitelji in pospešiteljice njim izročajo ali pošiljajo izpolnjene vpisovalne pole z letno miloščino, ali pa, če jim je to bolj priročno, naravnost na Vodstvo Armade sv. Križa v Ljubljani. V kratkem bodo slehrnemu pospešitelju oz. pospešiteljici na razpolago tudi posebne položnice za priročniše vpošiljanje miloščine.

Vsi dopisi, pošiljatve i. t. d. naj se naprej ne pošiljajo več v Maribor, ampak le na „Vodstvo Armade sv. Križa“, Ljubljana Frančiškanski samostan. Vsled odhoda prejšnjega poverjenika Sv. Dežele za Slovenijo preč. p. Jeronima Knobleharja v Ameriko, kateremu za njegovo goreče delovanje za Armado na tem mestu izrekamo iskreno zahvalo, se je vodstvo Armade sv. Križa iz Maribora preselilo v Ljubljano.

*P. Angelik.*

### **Marijina mašna zveza.**

V letih 1918 in 1919 je pristopilo k Marijini mašni zvezi pribl. 2000 novih udov, in sicer v Ljubljani pri samostanskem vratarju 79, v Kamniku 52 (dar 96 K), pri Mariji Nazaret (P. Cherubin) 62 (dar 67 K 90 vin.), v Brežicah (P. Berard) 9, pri Sv. Trojici v Sl. g. († P. Nikolaj) 24, na Brezju (P. Marijofil) 24, na Viču (P. Engelbert) 70 (dar 100 K), v Mariboru (samostanski vratar) 247. Vsi drugi so se prijavili pri upravi sami.

Vkljub hudim vojnim razmeram so družbo pridno podpirali: Vč. gg. Jožef Klekl, vp. župn., Črenšovci; Matej Tavčar, kapl., Selca; O. Škamlec, župn., Sv. Andraž-Leskovec; F. Širec, župn., Stoperce; † Rudolf Kūhar, bogoslovec, Belatinci. Pospeševalci: Ana Legat, Dovje; Helena Polanec, Središče; Katarina Šterbenc, Rodine; Amalija Pezdič, šolsk. ravnatelja udova, Kranj; Ivana Kokolj, Konjice; Levasič Marija, Zg. Lendava; Anton Toplišek, Podsreda; Jurij Mačkovšek, Sv. Rupert na L.; Terezija Holobar, Griže pri

Celju; Ivana Krajnc, Cerknica pri Rakeku; Rotar Marija, Podturn-Toplice; Gregor Jerolič, Bistrica v Rožu; Hočevlar Marija, Bodgenjavar; Pavla Babič, Kranj; Ana Zagoričnik, Sv. Janž-Velenje. — Tem in vsem drugim, ki so podpirali in razširjali mašno zvezo, bodi Marija bogata plačnica.

**Stare, rabljene znamke** nam je poslalo več dobrotnikov, katerim naj dobri Bog vse povrne. Večjo vrednost imajo prav stare in tuje znamke. Najboljše je, da jih izrežete s širčkim robom in pismu pridenete, ali pa v papir zavijete in kot tiskovino pošljete v pisemskem zavitku. Priporočamo se tudi naprej za take znamke.

*Uprava Marijine mašne zveze v Mariboru,  
Frančiškanski samostan.*

Podružnica Ingolstadske mašne zveze v Mariboru je postala samostojna, tako da ji ni treba več pošiljati imena novih udov v Ingolstadt. (Dol. od 10. marc. 1920.) Le število novoprstoplih treba naznaniti brez vsake druge obveznosti. Marijina mašna zveza v Mariboru ima torej odslej pravico, samostojno sprejemati ude. Vsi, ki si želite zagotoviti Marijino pomoč v smrtni uri, vsi ki želite, da bi bili hitro rešeni iz vic, ne zamudite prilike, se pridružiti Marijini mašni zvezi. Dolžnost vsakega uda je, dati na leto za eno sv. mašo v ta namen.

*P. Emerik, upravitelj m. zv.*

**V Soteski na Dolenjskem** je bil od 6.—9. marca misijon. Vodila sta ga frančiškanska patra Pavel in Fortunat. Udeležba je bila prav dobra, vspeh zelo povoljen. — Gg. misijonarjema kličemo: Bog vama plačaj! — Ob tej priliki se je pri nas ustanovil tretji red sv. Frančiška. Pristopilo je 51 članov.

## Razgled po serafinskem svetu.

† **P. Odorik Krajner** (Kreiner). V ljubljanskem Frančiškanskem samostanu je umrl za vodenico na praznik sv. Jožefa ob 11. uri po noči zunanjemu svetu malo poznan, sobratom v samostanu pa vedno ljubezniv tovariš, dober svetovavec, mašnik prvega reda sv. Frančiška, P. Odorik v 56. letu zemeljskega življenja. Doma je bil iz župnije Srednja vas na Kočevskem. Prve štiri razrede gimnazije je dovršil v Kočevju, peti in šesti razred v Ljubljani kot gojenec Alojzijevišča, zadnja dva na domači gimnaziji v Gorici, bogoslovje pa v Ljubljani. Kot klerik se je pri nočnem čuvanju nekega bolnega sobrata močno prehladil ter dobil naduho, ki ga do smrti ni zapustila. Največ redovnih let je preživel v Brežicah, kjer je bil več let predstojnik; bil je tudi nekaj let na Brezju in v Ljubljani, eno pa kot definitor in gvardijan v Pazinu. Povsod je bil po svojih močeh delaven, vedno prijazen do vseh in vesten v dolžnostih. Ljubil je svojo Kočevsko deželico, ljubil svoj red, spoštoval je tretjerednike in je bil vnet za vse dobro. Priučil se je slovenskega jezika, v Pazinu je rad govoril tudi hrvaško. Mož je imel mnogo skušnje, zato je bil zelo previden; pogosto je znal zabavati in razveseljevati z nedolžno šalo celo omizje. Kedor ga je enkrat spoznal, ga je imel rad za vedno, ker v njem ni bilo hinavščine in zvijače. — Miru, po katerem si tako zelo hrepenel, nisi včakal tu na zemlji, vživaj pa sedaj po božjem vsmiljenju večni mir v nebesih!

V Mariboru je vmrl odlični tretjerednik preč. g. doktor Avguštin Stegenšek, profesor bogoslovja, učen mož, pobožen duhovnik, marljiv pisatelj. Lepoti in resnici si posvetil življenje, vživaj sedaj obojno v neskončni Lepoti, večni Resnici!

## Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. Neka bolna oseba za vdanost in potrpežljivost. — Več bolnih tretjerednic. — Naši misijoni na Kitajskem.

II. Dalje se priporočajo v molitev: pokojni udje tretjega reda skupščine:

1. ljubljanske: Ana Ambrožič (56 let v III. r.), Marija Dobravec (58 let v III. r.), Jera Golob, Marija Guzelj, Marijana Keržič, Amalija Križaj, Marijana Maček, Jera Naglič, Magdl. Perko, Katarina Smerdel, Marija Tavčar, Marija Terdina, Marija Pepelnjak, Marija Prepelj, Marija Lampe (48 let v III. r.), Marija Rakef, Marija Kastelic, Alojzij Škarberne. — Št. Vid nad Lj.: Marija Matjan (Kmetovčeva mati), Mar. Jerina s Preserja.

2. kamniške: Marija Maček, Katarina Berg, Ivana Balantič. — Stranje: Katar. Tribovšek. — Mengeš: Terezija Škofic. — Zg. Tuhinj: Luka Grošelj. — Komenda: Elizabeta Kern, Jakob Kimovec, Terezija Erce, Marija Sesten, Marijana Kern, Marijana Kimovec, Jera Lah, Marija Štebe, Marija Janežič, Terezija Kozel.

3. mariborskega okrožja:

Zavrče: Antonija Sok, A. Bratuša, tri Terezije Vuzem, Ter. Žuran, Ivan Kramer, Štefan Kokol, Jera Kokol, M. Jurgec, El. Juršič, Katar. Venkovič, Neža Majhen, Marjeta Belšak, M. Vuk, M. Ožinger, M. Bratuša, El. Veselič, M. Fijačko, Barbara Kokot, M. Kekec, M. Gavez, Ter. Kelc, Ribnica: M. Lepenc, Antonija Krenker, Ivana Harnik, Jera Pokršnik, Sv. Peter pri Mariboru: Julija Friš, Cirkovce: M. Pirnat, Limbuš: Cecilija Kac, Makole: preč. g. konzistorijalni svetovavec in župnik Mihael Lendovšek † 22. III. 1920. Spodnja Polskava: A. Vodenik, Marjeta Krajnc, M. Ernejšek, Marijana Lampo, M. Fifer, Sv. Lovrenc na Dr. polju: Lovro Predikaka, M. Medved, Urša Kozoderc, Sv. Primož na Pohorju: M. Krajnc, Brezno: Marija in Jera Rek, Velika nedelja: M. Plošinjak, Ter. Blüml, M. Sovina, A. Bezjak, Ter. Bezjak, Neža Petričič, Ivan Meško, El. Meško, M. Stagor, Ivana Poplatnik, Urša Moravec, M. Lah, Maribor: preč. g. dr. Avguštin Stegenšek, profesor bogoslovja † 26. III. 1920. M. Viher, Apolonija Pajer, A. Flakus, Terezija Zemljčič, M. Pruner, Kamnica: Alojzija Zorko, Sv. Helena na Ogerškem: Helena Celec, Studenice: Lucija Kajtna, Jera Jančič, Jera Jurše, Helena Kolar, M. Detiček, Pavel Fuchs, Ana Cehner, M. Adelstein.

III. Udje frančiškanske misijonske družbe iz Maribora: Cecilija Šket, Apolonija Potrč, Ivana Lovrenčič, Jozefa Šubic, Andrej Meden, M. Frangež, R. Koren, Frančiška Pleško, Neža Guzej, Julijana Zoršek, Alojzij Klemenčič, Franc Klemenčič, O. Janžek, Martin Šiško, M. Cvitanič, Štefan Kvas, Janez Munda, Peter Kolnik, Jera Čeh, Neža Gerše.

IV. Udje armade sv. Križa iz Maribora: Veranič Jurij, Cezar Ana, Samotar Helena, Gregorec Marija, Gregorič El., Bučak Neža, Angel M., Zemljčič Katarina, Zemljčič M., Geršnik Magdalena, Mavrič Helena, Zelenko Mihael, Ogrizek Neža, Steltzi M., Skale Jožef, Krajnc M., Zajko Gera, Huber Marija, Soršek M., Kašman Elizabeta, Furek Jera, Hiter Antonija, Vrhovnik Neža, Pregl Jurij, Brenc Antonija, Hosch Franc, Pučko El., Einfalt M., Petek Ana, Žavcer Kristina, Baronik Anton, Strauß Terezija, Flucher M., Žumer Barbara, Petrena Terezija, Pfender Ivana, Šket Jakob, Berlič Rozalija, Koren Katarina, Fižinger Neža, Kurbus Marija, Kamerički Antonija (pospeševaljica), Lepej Helena, Bezjak Matija, Bezjak Marija.

## Zahvala za uslišano molitev.

Marija Lovšin iz Jurjevice pri Ribnici se javno zahvali za večkratno uslišanje presv. S. J., žal. M. B., sv. Antonu. — I. Grgč. se zahvaljuje D. Mariji, sv. Antonu in sv. Luciji za ozdravljenje konja, bolnega na očesu. (Dar povrni Bog!) — Najsrčnišo zahvalo izrekam Mariji svetogorski in sv. Antonu za večkratno pomoč v dušnih in telesnih zadevah. Zahvala v Cvetju je bila obljubljena. M. D. — L. B. pri sv. Magdaleni v Mariboru se zahvaljuje Jezusovemu in Marijlnemu Srcu, Sv. Duhu, presv. R. T., sv. Mihaelu, sv. Jožefu, sv. Ludoviku in svojemu angelu varihu za pravo spoznanje, za mir srca, za milost božjo in za večkratno uslišanje v dušnih in telesnih zadevah. — P. P. se zahvaljuje sv. Antonu Pad. za pomoč v neki sporni zadevi in za ugodno rešitev iste. — K. M. iz Soteske se presrčno zahvaljuje sv. Frančišku in sv. Antonu Pad. za dobrotno uslišanje. Zahvala v Cvetju je bila obljubljena. — M. B. ml. se zahvaljuje sv. Antonu, da je našel zgubljeno stvar. M. B. st. objavlja obljubljeno zahvalo za prejete dobre na priprošnjo sv. Antona. (Darova 2 in 3 K smo obrnili za podporo Cvetju. Bog plačaj!)

**Kitajski misijon:** za odkup poganskih otrok: župni urad Gerklje na Gorenjskem 50 K, M. Bobnar 2.20 K in 3 K.

**Za invalide:** M. Bobnar 6 K in 3 K.

**Za kruhe sv. Antona:** Božič, Brezno ob Dravi 40 K. Neimenovana 20 K. Župni urad v Cerkljah 160 K. Vič. g. v. Švigel 80 K (poslano v Kamnik). Lucija Vehovec v Mengšu 5 K, M. Bobnar v Lahovičah 5.50 K. Dobnik Matevž 10 K. Zbirka iz Braslovč 50 K. N. Brezno 20 K. Lovšin Marija iz Jurjevice pri Ribnici 20 K.

**Za afrik. misijone:** Bobnar Matija, Lahovče 4 K. Z. J. iz Mengša 10 K.

---

## Tretjeredne vaje za maj, junij, julij 1920.

**Ljubljana:** Mesečni shod: 16. maja ob 3. popoldne, 20. junija, 18. julija ob polu petih popoldne; za zadržane naslednji ponedeljek ob polu šestih zjutraj; Poduk za novince: 2. in 23. maja, 29. junija, 25. julija ob 4. popoldne; Odborna seja: za moške: 2. maja, 4. julija ob 10. dop.; za ženske: 13. maja ob 5. pop, 27. junija ob 4. pop., 18. julija po shodu; vizitacija in volitve so naznanjene v oglasnih omari pred dvorano. Sprejem novih udov in obljube novincev 6. junija ob 4. pop. — **Kamnik:** Mesečni shod: zadnjo nedeljo vsakega meseca ob polu štirih popoldne; isti dan ob 3. odborna seja, po shodu pa poduk za novince. — **Nazaret:** Mesečni shod: prvo nedeljo v mesecu ob  $\frac{1}{2}$  8. uri zjutraj. — **Brežice:** Mesečni shod: zadnjo nedeljo v mesecu ob 2. pop. — **Maribor:** Mesečni shod: 13. maja, 29. junija, 18. julija ob uri, ki so jo ali jo bodo naznanili p. voditelj. — **Celje:** Mesečni shod: vsako prvo nedeljo ob 1. pop.; darovanje, obljube, sprejem. — **Škofja Loka:** Mesečni shod: vsako drugo nedeljo ob  $\frac{1}{4}$  4. pop. — **Brezje:** Mesečni shod: vsako tretjo nedeljo ob  $\frac{1}{2}$  8. uri. — **Vič:** Mesečni shod: vsaki prvi petek v mesecu ob 5. zjutraj; odborne seje in poduk za novince: 2. in 30. maja, 27. junija. — Dne 9. majnika bo na Rudniku pri Ljubljani na novo ustanovljena tretjeredna skupščina popoldne po litanijah.

---

## Rimsko-serafinski koledar za leto 1920.

### Mesec maj.

- |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                      |                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                                          |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>1. sobota: sv. Filip in Jakob, ap.</p> <hr/> <p>2. nedelja 4. po vel. noči: sv. Atanazij, šk. c. uč.</p> <p>3. ponedeljek: najdenje sv. Križa.</p> <p>4. torek: sv. Monika, vd.; bl. Krištof Milanski, sp. 1. r.</p> <p>5. sredo: sv. Pij V. papež.</p> <p>6. četrtek: sv. Janez pred lat. vrati.</p> <p>7. petek: sv. Stanislav, škof, m., bl. Agnel Pizanski, sp. 1. r.</p> <p>8. sobota: prikazanje sv. Mihaela arhangela.</p> <hr/> <p>9. nedelja 5. po vel. noči: sv. Gregor Nazijanski, škof, c. uč.</p> <p>10. ponedeljek prošnji: osmina najdenja sv. Križa; sv. Gordijan in Epimak, m.</p> <p>11. torek prošnji: sv. Jurij, bl. m.; Benedikt Urbinski, sp. 1. reda kapuc. P. O.</p> <p>12. sredo prošnja: sv. Nerej in Ahilej, muč.</p> <p>13. četrtek: Vnebohod Kristusov, sv. Peter Regalat, sp. 1. r. P. O. V. O. R. P.</p> <p>14. petek: bl. Frančišek Fabrijanski, sp. 1. r.; sv. Bonifacij, m.</p> <p>15. sobota: sv. Janez della Salle, sp.</p> <hr/> <p>16. nedelja 5. po vel. noči: sv. Janez Nepomuk, muč.; sv. Ubald, šk.</p> | <p>17. ponedeljek: sv. Paškal Bajlon, sp. 1. r. P. O.</p> <p>18. torek: sv. Feliks Kantalcijski, sp. 1. r. kapuc. P. O.</p> <p>19. sredo: sv. Ivo, sp. 3. r. P. O.</p> <p>20. četrtek: osmina vnebohoda Kristus; sv. Bernardin Sijenski, sp. 1. r. P. O.</p> <p>21. petek: sv. Venancij, muč.</p> <p>22. sobota: bl. Janez Forest, muč. 1. r., bl. Humilijana vd. 3. r.; P. O.</p> <hr/> <p>23. nedelja binkoštna: sv. Peter Celestin, papež; bl. Krišpin Viterbski, sp. 1. r. kap. P. O. V. O. R. P.</p> <p>24. ponedeljek binkoštni: Marija pomočnica.</p> <p>25. torek binkoštni: posvečenje cerkve sv. Frančiška v Asizu; prenešenje trupla sv. Frančiška; sv. Urban, papež muč.</p> <p>26. sredo kvatrna, post: sv. Filip Nerej, sp.</p> <p>27. četrtek: sv. Beda, sp. cerk. uč.</p> <p>28. petek kvatrna, post: sv. Gregor VII. papež, sp.</p> <p>29. sobota kvatrna, post: bl. Janez Pradski, s muč. 1. r.; bl. Herkulan. sp. 1. r.</p> <hr/> <p>30. nedelja 1. po blink: presv. Trojica; sv. Ferdinand, kralj sp. 3. r. P. O. V. O.</p> <p>31. ponedeljek: bl. Gerard, sp. 3. r.; bl. Feliks Nikozijski sp. 1. r. kar. P. O.</p> |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

## Mesec junij.

1. torek: bl. Jakob iz Strepe, šk. 1. r.
2. sredo: bl. Baptista Varani, dev. 2. r.
3. **četrtek: presv. Rešnje Telo; bl. Andr. Hisp. sp. 1. r. P. O., V. O.**
4. petek: sv. Frančišek Karačolo, sp.
5. sobota: bl. Pacifik Ceredanski, sp. 1. r.
6. **nedelja 2. po bink.; sv. Norbert, šk.**
7. ponedeljek: bl. Štefan in tov., m. 1. r.
8. torek: sv. Mar. Mgdl. Paciška, dev., bl. Jernej P. sp. 1. r.
9. sredo: sv. Pavel od Križa, sp.; sv. Primož in Felic. m. P. O.
10. četrtek: osmina presv. R. T.; bl. Jolenta d. 2. r.; sv. Marjeta.
11. petek: presv. Srce Jezusovo; sv. Barnaba, ap. V. O.
12. sobota: bl. Gvidon, sp. 1. r.
13. **nedelja 3. po bink.; prikazanje in kron. M. B. na Sv. Gori pri Gorici; sv. Anton Pad. sp. 1. r. P. O.; blagoslov. belih lilij v čast sv. Antonu Padovansk. v frančiškanskih cerkvah.**
14. ponedeljek: sv. Bazilij, škof, c. uč.
15. torek: sv. Janez od sv. Fakunda, sp.; sv. Vid, m.
16. sredo: Mati božja vedne pomoči.
17. četrtek: sv. Bonifacij šk. m.
18. petek: sv. Avguštin Kenteberijski, šk.
19. sobota: bl. Mihelina, vd. 3. r.; sv. Gerazij in Protazij, m. P. O.
20. **nedelja 4. po bink.: osmina sv. Ant. Pad., sv. Silverij, pap. m. P. O.**
21. ponedeljek: sv. Alojzij, sp.
22. torek: sv. Pavlin, šk.
23. sredo: sv. Vincencij Pavlanski, sp.
24. četrtek: rojstvo sv. Janeza Krstnika, P. O.
25. petek: sv. Viljem, opat.
26. sobota: sv. Janez in Pavel m.
27. **nedelja 5. po bink.: bl. Benvenut Ev-gubijski, sp. 1. r.**
28. ponedeljek: sv. Leon II. papež, sp.
29. **torek: sv. Peter in Pavel, apostola, P. O., V. O.**
30. sredo: spomin sv. Pavla apostola.

## Mesec julij.

1. četrtek: presv. Rešnja Kri.
2. petek: obiskanje M. D. V. O.
3. sobota: sv. Julijana, dev.
4. **nedelja, 6. po bink.: sv. Antonin, šk.**
5. ponedeljek: sv. Ciril in Metod, škofa.
6. torek: osmina sv. Petra in Pavla.
7. sredo: sv. Lavrencij Brind. sp. kap. r. P. O.
8. četrtek: sv. Elizabeta Portugalska, vd. 3. r. P. O.
9. petek: sv. Nikolaj in tov. gorkumski muč. 1. r. P. O.
10. sobota: sv. 7 bratov, muč.
11. **nedelja 7. po bink.: sv. Veronika Julijani, d. 2. r. P. O.**
12. ponedeljek: sv. Mohor in Fortunat, m.
13. torek: sv. Anaklet, papež, m.
14. sredo: sv. Bonaventura škof, c. uč. 1. r. P. O.
15. četrtek: bl. Angelina Maršanska, vd. 3. r. P. O.
16. petek: karmeljska M. B.
17. sobota: sv. Aleš, sp.
18. **nedelja 8. po bink.: bl. Simon Lipniški, 1. r.**
19. ponedeljek: bl. Janez Dukeljski, sp. 1. r.
20. torek: sv. Hjeronim Emilijan, sp.
21. sredo: osmina sv. Bonaventure.
22. četrtek: sv. Marija Magdalena, spokor.
23. petek: sv. Apolinarij, šk. m.
24. sobota: sv. Frančišek Solan, sp. 1. r. P. O.
25. **nedelja 9. po bink.: sv. Jakob, ap. P. O.**
26. ponedeljek: sv. Ana, mati bl. D. M.
27. torek: bl. Kunigunda, dev. 2. r.; bl. Mar. Magdl. Martinsengo, dev. 2. r. P. O.
28. sredo: sv. Nazarij in drugi muč.
29. četrtek: sv. Marta, devica.
30. petek: sv. Kamilj, sp.
31. sobota: sv. Ignacij Lojolski, sp.

Opomba: P. O. pomeni popolni odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolni odpustek samo za ude treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnim odpustkom.

